

ОКСАНА РУДАКЕВИЧ

ЩАСТЯ-ДОЛІ
ВИГЛЯДАЄМ...

А. Кашуба

OKSANA RUDAKEVICH

LOOKING FOR THE LIGHT

(Occasional verses, essays and humoristic poems)

PUBLISHED BY THE AUTHOR

PHILADELPHIA, PA. 1975

ОКСАНА РУДАКЕВИЧ

ЩАСТЯ-ДОЛІ ВИГЛЯДАЄМ...

Принагідні вірші, нариси й співомовки

СЛОВО ПРО АВТОРКУ ТА ЇЇ ТВІР

Літературна сатира, за малими винятками, ще до недавня цуралася українських письменниць. Щойно в останніх роках з'явилися, навіть численні, сатиричні твори жіночого пера, а збірка „Щастя-долі виглядаєм“ Оксани Рудакевич це свіжа поява сатирично-пародійної громадської лірики.

Тут зразу треба відзначити, що не всі вірші, нариси й листи належать до цього гумористично-сатиричного жанру. Вже хоча б тематична група „На різні okazії“ має поважний зміст. У ній відгук Визвольних змагань, жертва матері, яка віддала єдиного сина цим змаганням, туга за Україною на чужині, опоетизоване місто Львів. Ці вірші неначе дають ідейне тло цілості твору. Громадську лірику мистця сцени зродила українська жіноча організація.

Упродовж років Оксана Рудакевич була імпрезовою референткою 10-го Відділу Союзу Українок Америки у Філядельфії і кожного року підготовляла програму Андріївського Вечора. Ці Вечори стали з часом дуже популярні. Вони мали все свіжий репертуар укладу Оксани Рудакевич, у виконанні передових мистців сцени та її самої. Щасливим випадком авторка цих віршів, пісень, фейлетонів, монологів і діалогів не кинула їх у забуття, але зладила з них вибір і вони мають змогу появитися друком. На їхній зміст складається не лиш побут нашої жіночої організації та характеристика її персонажів, але ціле життя-буття сучасного покоління в умовах еміграції: студентство й молодь, громадські і культурні діячі, театр і спортові змагання, конгреси і регіональні з'їзди, товариські центри й літниця, дивізіяники і співаки, народна пісня й дитячі уродини — все дає Оксані Рудакевич тему до дотепного вислову, сатири, або пародії, чи хоч би й звичайного опису. Змисл гумору авторки створює приємну атмосферу, в якій діють її постаті. Ставлення до них, не зважаючи на сатиричні вістря, прихильне, тепле. Хто знає їх із філядельфійського та громадсько-мистецького життя взагалі, легко замітить їхню вдалу характеристику, в якій підкреслена основна ціха. З материнським зрозумінням відноситься авторка до української молоді. І до тієї, що не забуває рідного

слова, і до тієї, що „мучиться“ у коледжах, і до тієї, що рветься на спортові змагання „Тризуба“, хоч уранці жорстокий будильник не дозволить спати...

Відношення до української культурної спадщини характерне психологічним поглибленням. У наведених андріївських обрядах і глядач і читач знайде не лиш показ цих обрядів, але відчує їхню красу, подих стародавньої традиції, яка, немов чудом-дивом переплила понад океани і віджила в жіночому гурті, плекана дбайливо і з замилюванням.

Оксана Рудакевич не шукає складної літературної форми для своїх віршів, хоча вони у неї пливають легко й дзвінко, особливо в пісенному ритмі народної поезії, або в ямбах, взорованих на строфах „Лиса Микити“ Франка. Та її улюблений прийом — це парафраза. Відомі вислови, або й цілі вірші Шевченка, Франка, пісні народні, стрілецькі, козацькі — це тло гуморесок і пародій О. Рудакевич. У кожную з них вона вкладає одначе власну думку і зміст, та переносить її в сучасну добу і середовище.

Мова віршів дбайлива, поетична, часом переплітана оправданими архаїзмами, або народніми словами, чи навіть фразами. У деяких парафразованих рядках народних пісень заховані діалектичні форми, що надає віршам сильнішого народнього кольориту. Численні теж неологізми, якщо йде про появу у віршованій мові слів, які досі з'являлися лиш у прозі, журналістичних і публіцистичних статтях. Такі слова як „союзіві“, „виділові“, „імпреза“, „управа“, „союзняки“, „градуанти“, й ін. у висловах О. Рудакевич укладаються легко й не дають фальшивого звуку, як напр. у „Щедрівці“, де відділ організації порівняний до української родини з атрибутами природи — сонця, місяця, зір.

Мовний образ міняється, коли приходиться наслідувати мову сучасників на чужині, з її „вік-ендами“, „пейдами“, „карами“, а ще гірше з цілими англійськими фразами у діалогах молоді. Цей прикрий жаріон годі класти в вину письменниці. Це відблеск дійсности, яка повинна бути пересторогою для нас і наших дальших поколінь.

У цьому відношенні сатира О. Рудакевич є виховна. Не лиш у цьому, але й у загальному. Не тільки тоді, коли авторка не падає гострих мазків студентам за лінивість в науці, за пасивність у громаді, за непослух батькам, але й тоді, коли

вона підкреслює прив'язання до своєї організації, вартості організованого й культурного життя, труднощі громадської праці, а найпаче тоді, коли обережно, але слушно п'ятнує наші національні хиби, що їх у нас не мало.

Влучні й настроєві ілюстрації мистця-архітекта Олександра Климка збагачують та доповнюють збірку.

Оксана Рудакевич походить з Гуцульщини, але її дитинство пройшло в Щуровичах коло Бродів і звідтам вона винесла свою гарну українську мову, яку ціле своє життя з любов'ю досліджувала й вивчала. Після семінарійної матури у Станіславові (тепер Івано-Франківськ) доповнила гімназійну освіту при допомозі свого батька, маючи замір студіювати мови й до того підготовлялася. Коротко учителювала і пляни змінилися, бо потягнув її театр. Українській сцені присвятила своє життя. Виступала у Львові в Оперному Театрі, на еміграції в таборовому театрі в Ашаффенбурзі, а в Америці від 1949 року включилася зразу в театральне життя у Філядельфії як рецитаторка, акторка і режисер своїх імпрез. Її виступи з дружиною, актором Ярославом Пінотом-Рудакевичем, відомі українській спільноті в Америці, у Філядельфії і поза нею.

У книжці „Щасття-долі виглядаєм“ знайде читач клаптик сучасного життя, образ буденних і святочних днів. Вони проходили і перед нашими очима, з участю не одного з нас, а Оксана Рудакевич поклала ці дні на поетичну стрічку і показує нас у своєму, часом кривому, часом прямому дзеркалі, так як це їй дозволяє перо поета-сатирика. Напевно радо кожен прочитає ці строфи, а хто знайде себе в них, не нагнівається, лиш усміхнеться, бо сатира Оксани Рудакевич незлобива, але дотепна й погідна.

І. Пеленська

На Андрія

НА АНДРІЯ

Цього вечора йдемо до вас
із щирим словом,
Щоб дзвеніла, наче криця,
наша мова,
Щоб лунала, наче пісня
та крилата —
Це ж сьогодні, ген, далеко в нас
Андрія свято,
На Андрія —
ми хотіли б заспівати,
На Андрія —
долю з воску виливати,
На Андрія — ми бажали б
йти далеко,
Де потік, і ліс,
і верби, і смереки,
Де земля ласкаво,
любо дише,
Де ніщо святої
не тривожить типі,
Тільки пес забреше
на припоні,
Як дівчата йдуть селом
шукати долі...
На Андрія
ми вам хочемо сказати,
Що жорстокий ворог
вигнав нас із хати,
Що ми й тут, як вмієм
і як знаєм,
Традиції наші рідні
славно відзначаєм!

ВИЛИВАННЯ ВОСКУ

Як щороку, так і нині,
Це дарма, що на чужині,
Ми зібралися в це свято
Долю з воску виливати.

Дівчина

Як була я ще маленька,
То казала мені ненька:
Доню любя, це Андрея!
Іди, швидко повечеряй,
Візьми миску, візьми ложку,
Кусник свічки, грудку воску —
На Андрея чарів сила!
Ти побачиш чуда — дива.

За хвилинку все готово.
Мамо любя! Як чудово!
В танок пішли мої лялі,
На них стрічки і коралі,
А спідничка вихром в'ється —
Ціла казка з воску ллеться.
Поміж лялями царівна,
На ній усмішка чарівна.

Ворогів кругом облога.
За щось вона просить Бога!
Бозю, рятуй татка, маму,
Збережи цілу родину;
Та відхання найщиріше:
Боже! Рятуй Україну!

І знов в мисці як раніше,
В танку дівчат більше й більше
І царівна там моя...
Мамо, мамо! Та це ж я!!!

Друга Дівчина

Як я стала дівувати,
То не ждала, коли мати
Скаже: доню, це Андрея!
Сама знала! По вечері
Швидко посуд перемила,
Ложки, ножі захопила
Та й на двір!

Давай чекати,
Звідки стануть пси брехати,
Звідтам долю виглядаю.
Ой, брешть пси! Я чекаю!
Як почую вас зі сходу,
Буде він знатного роду.
Прийде милий, шабля з боку —
Гетьте, враги! Ані кроку!

Як почую вас з півночі,
Будуть в нього бистрі очі.
Стане він мені казати:
Годі, мила, дівувати!

Як із заходу почую,
То ще собі подівую;
Коло батька, коло неньки
Прясти буду льон дрібненько,
Рушник злотом помережу,
На той рік комусь збережу.

Як забрешуть пси з полудня,
Вийду заміж цього грудня.
Прощай, батьку, прощай, ненько,
Це ж прийшло моє серденько!
Прощай, моє дівування,
Оце ж моє сподівання.
Нумо, далі ворожити,
Щераз долю з воску лити!
Ой, не смійтесь з мене, люди,
Я дивлюся, чи прибуде —
Чи на коні, чи на возі,
Милий в хаті, чи в дорозі,
Чи в Америці, чи в Краю —
Скажіть, люди, я не знаю!

Хлопець

До дівчат і я підкрався.
Ворожити не збирався,
Та взяв миску для звичаю,
Грудку воску — заглядаю,
Може гарне щось з'явиться.
(Тю, аж серце в мене б'ється!)
Щось ворухиться, клекоче —
О, я знаю, що я хочу!
Щоб чорнявка, щоб блондина,
Щоб лиш гарна, щоб дівчина!
Тепер, бачу, віск стопився.
Образ цей мені й не снився!
Я зідхав про щось ліричне,
В мене ж вийшло... політичне!
Ох, яка юрба народу —
Стільки я не бачив зроду!
То конвенція неначе:
Один кричить, другий скаче,
Про щось радять, когось лають —
Президента вибирають!
Помучені, що й казати,
Стоять оба кандидати,
Всі ж метушаться якмога
І накінець —

перемога!

В місці знову дивовижа:
В юрбі людей постать хижа,
П'ястуки вгору підняті,
Транспарент над ним: проклятий!
Гов —

а гов —

Це — Брежньов!

Біля нього охорона,
Москалів цілі колони,
Поліція лад наводить,
А по світі гроза ходить..
Зникло все.

Повстали плями,
Віск у мисці став багрянний;
Тумани важкі нависли,
В руки пече, в грудях тисне...

Тепер в мисці стала зміна :
Все навколо потемніло,
І віск чорний, чорні люди —
Ой, цікаво, що це буде!
Хтось танцює дико румбу.
О, вже видно! Це ж Люмумбу!
Скачи, враже, як пан каже,
Пан червоний — цей покаже!
Коло нього Касавубу
Йде в танок собі на згубу.
Танцював би менше дико,
Коли ж дивиться Громико!
А там збоку пан Мобуту
Теж танцює — за покуту,
Що не слухав пана з Кремлю.
Ой, небоже, підеш в землю!

Є на залі якийсь грач?
В мисці не віск, тільки м'яч,
В сітку, як стріла, забився,
Аж світ мені закрутився!
Ось вже віск створив картину:
Вилив... спортову дружину
В повнім виряді на грищі!
Всі б'ють браво, суддя свище
І вже в мисці з того грона
Вийшла

Чаша Чемпіона!

Щоб ту чашу передати,
Провід „Тризуба“ завзятий
Теперішній і майбутній
І той бувший незабутній
Кличе ревно і без ліку
Українську всю публіку:
На спортові йдім дороги!
З „Тризубом“
до перемоги!!!

ЩАСТЯ - ДОЛІ ВИГЛЯДАЄМ...

Моя душа примарою блукає,
Шукаючи слідів Вітчизни в чужині.
Уже й не плаче, ридма не ридає,
Закам'яніла в шуканні німім.

А думка мчить у цей грудневий вечір
По шпихах гір, засніжених полях —
І мрія та чарівна, молодеча
Голубкою летить на ясний, рівний шлях.

В уяві слід на сніжному коверці,
Незайманий такий, як про вітчизну міт.
І не збагнеш — на снігу, чи у серці
На все життя заляг промінний слід.

Прости мені, що здалась я без бою,
Тернистий шлях змінила на вигідь.
Яку ж ціну, щоб бути знов з Тобою,
Вітчизно хочеш? Прости — дай відповідь!

Через простори, через океани
Шлемо Тобі в цей вечір наш: вітай!
Ми щастя-долі тужно виглядаєм,
Чарівних, наче сон про Рідний Край.

ПІД АНДРІЯ

У день грудневий — нам байдуже,
Чи давній стиль це, чи новий,
Ти обновився, милий друже.
Усяк, старий, чи молодий
Пригадує :

Хатки видніють,
А нічка темна навкруги ;
Стрункі тополі ледве мріють
І мріють річки береги.

А над селом темнюща баня
І зорі кануть у ставок.
Срібlistий місяць вже від раня
Дримає, звившись у клубок.

Вхопивши миску й грудку воску,
Дівчата знали : це Андрей !
Крадькома десь знайшли ворожку
І ворожили, що аж гей !

Лилися з воску різні чари,
Ввижавсь дівчатам молодець ;
Дзвінко ложки й ножі бряжчали
І виходило : під вінець !

Надій мав кожний повні жмені
І пісня лилася в простір,
Усі раділи на Андрея
І рвалася душа до зір.

В цю ніч таємну плили чари,
Не спала молодь аж ніяк !
Собаки радісно брехали
І ворожили : ні, чи так !

* * *

Над світом пронеслася туча —
І знов стрічає нас Андрей!
І знов надія в нас жагуча:
Гей, що ж нам принесе цей день?

На круглих столах горять свічі
І важко скапують мов град.
Ніхто не гляне собі в вічі,
Весь світ тут мислить на свій лад —

А за вікном темнюща баня
І зорі світять, як колись,
Та ... п'ятикутня там закралась
І місяць теж серпом ізвис.

Бряжчать ножі, ложки, виделки,
І ти згадав: це так, як в нас!
І хочеш в променях веселки
Зустріти долю ще хоч раз.

На заході палає сонце
І розпливається у млі.
Вовки зі Сходу і пси гончі
Для світу брешуть:

так —
чи ні!

ЩОБ ЦЕЙ ВЕЧІР ПРОЙШОВ МИЛО...

Щоб цей вечір пройшов мило,
Ми вітаєм гостей щиро,
Всім вам кличемо — привіт!
Із програми здамо звіт.

Ви прийшли поворожити,
Давні згадки відновити,
З воску долго виливати,
Світлі мрії пригадати —

Та цим разом, милі панство,
Ми поповнимо обманство:
Дамо цеє, дамо теє:
Буде Андрей... без Андрея!

Будуть вісті політичні,
Коментарі романтичні,
Хор Союзу Українок,
Буде сольо на п'яніно,
Трохи на спортові теми,
Скечі й ще щось, все без тремти,
Про злих учнів буде мова,
(І я прийду теж до слова)
Ще й танечниця поскаче,
Тужно скрипочка заплаче —
Та над усе, милі панство,
Вірте, буде не обманство,
Молодечий у всім дух,
Щоб лиш був
В імпрезі рух!

АНДРІЇВСЬКА В'ЯЗАНКА

Хор: Зібралися Союзянки,
Щоб поворожити,
Ой, чи зрадить, чи покине,
Чи буде любити.

Хочеш знати свою долю,
Не соромся, брате,
Будем нині твою долю
З воску виливати.

Ой, чи зможу, чи не зможу,
На Андрея поворожу,
Вийдуть з воску всякі дива,
Доля в мисці незрадлива.

Гей, ви, хлопці, не баріться,
Союзянці придивіться,
Щира серцем, личком гожа,
На ворожку схожа!

Сольо: В чарах ворожки
Всього по грошки,
Та на Андрея
Ти знаєш, як жить,
Віск виливаєш,
За долю питаєш,
Серденьку воля,
Як хоче любить,
Доки ще чорні чорнітимуть брови,
Дайте пожить мені, дайте пожить!

Хор: Ой думала,
Передумала,
Як Івана покохаю,
То Степана потеряю,

Ой думала,
Передумала,
Добрий буде і Микола,
Не знайдеш таких довкола.

Хор на сцені виступав,
Хор публіку розважав,
На Андрея приходи,
Добру долю ворожи,
Серце моє, серце моє!

Альти : Як я маю ходити,
Будуть там ворожити —

Всі : Ой, там вийде з воску й карт,
Що я варт і що не варт,
Серце моє, серце моє!

Сопрани : Як ворожки боїшся,
Їй на шию повішся,

Всі : Ту ворожку, щоб ти знав,
Це 10 Відділ дав,
Серце моє,
 серденько !

АНДРІЇВСЬКІ ДУХИ

Ух — ух,
Солом'яний дух!
Мамо, де я, мамо, де я,
Прилетіли на Андрея.
Союзяночко, паняночко,
Візьми миску, візьми склянку,
Поворожимо гарненько,
Потанцюєм веселенько.
Ух — ух, ух — ух!
Місяченьку, дай нам волю,
Поворожим собі долю,
Як нас будуть зустрічати,
Чи плескати, чи сміятись,
Чи зустрінуть нас байдуже —
Хочем знати дуже, дуже.
З нами жарти, з нами смішки,
Підем собі в танок трішки,
Заки віск ще не стопився,
Заки місяць не згасився...
Ух, ух, ух, ух!

ПРИЙДИ ДО НАС

Прийди до нас
На традиційного Андрея,
Як ллється віск,
Глядять дівчата раз-у-раз,
Може тоді,
Як вчуєш Пінота й Степана,
Забудеш про все нараз
І прилетиш до нас!
Прийди ще раз,
Як Гентош грає на цимбалах,
Як Сухар враз
Забубнить грімко в барабан,
Та над усе,
Як вчуєш Славка на гітарі,
Забудеш про все нараз
І загостиш до нас!

„ОЙ, РАНО, РАНО...“

Пісня

Ой, стану, стану на Андрея
Долю виливати,
Тяжко, гей, важко на серденьку,
Як не мож вгадати.

Ой, візьму, візьму та й миску,
Воскову свічку
Та й знайду, гей, свою долю
В темненькую нічку.

Гей, грійся, грійся, свічко,
Топись швиденько,
Гей, а ти, молод козаченьку,
Вклонися низенько.

А Д Р І Ї В С Ь К И Й В Е Ч І Р

П р и в і т :

Гості наші любі, милі!
Я не можу, я не в силі
Вас як слід тут привітати.
Я лиш хочу вам сказати,
Що сповнилося пророцтво,
Що гуртується жіноцтво.

Це не жарти, ані кпини,
До нас просяться мужчини!
То ж я радо вас забавлю,
Членів Відділу представлю.

Союзянка — горде слово,
Це про кожну з нас тут мова!
Чи на праці, чи забаві,
На концерті, чи виставі,
Справи народньої бранка,
Все невтомна союзянка;
Союзянка сталь, залізо,
Ось вам зразок: Пані Ліза!

Відділ наш є без границі,
Про нас знають і в столиці!
До Союзу Українок
Вписався теж... Понеділок.

То є штука так робити,
Всіх Союзом захопити.
Ми так ревно всі зідхали,
Що й ... Івася приєднали.

Є ще славна в нас п'яністка,
Як лиш про Андрєя звістка,
Все до праці є готова —
Пані Лідія Бульбова!

У нас ще й славетний хор ;
Тут без жадних розговор
Сильні альти і сопрани,
Що лиш сили й духу стане,
Тягнуть пісню в один гуж.
Без них свято — ані руш!

Тут є ще одна в додатку,
Та це вже не варта й згадки.
Щоб хоч гарна, молоденька,
Щоб дотепна, веселенька,
А то плете щось без тямі ;
Це не робить нам реклями.
Знаєте її ім'я?
Краще ні! Це тільки — я!

І накінець, сестри милі,
Будьте так, як я, щасливі,
Як вам вдасться без оружжя
Приєднати ... свого мужа!

Ось і Відділ наш Десятий.
Не частинно, не на рати,
Разом дружньо ми прийшли ;
Перед вами всі на струнко!
Своє серце, свою думку
В дарі ми вам принесли.

Г Е Й, Г У К...

Гей, гук, мати, гук,
Нам пора вже в путь!
Та веселая та доріженька,
Куди наші гості йдуть.

Куди вони йдуть,
Сміхи, жарти гудуть;
Ой, та й прибувайте, наші милі панство,
Як ще вас позвуть!

То ж спасибі вам,
Гостям і членкам —
Та щасливая вам доріженька,
І надобраніч вам!

ПІСНЯ

Ой чорна я си, чорна,
Ой, чорна я циганка —
Та жарти ці на бік,
Я чорна ні на лік,
Я ваша Союзанка.

Союзом захопилась,
В Союзі закріпилась;
На збори пильно йду,
Забуду всю біду,
Відмовитись несила.

Наїмся там, нап'юся,
Там фунтів наберуся.
Часами реферат,
Питають: ні, чи так,
А я собі сміюся.

Там справи пильні дуже,
Чи про СУА, чи СФУЖО,
Палкі дискус'ї йдуть,
Нам бути, чи не бути,
Та я собі байдуже.

Хоч праці стоси-гори,
Я йду собі на збори,
Бо в хаті в мене муж,
Пече, варить чимдуж,
Гей, по коліна море!

Ой чорна я си, чорна,
Циганську вдачу маю,
Та свого милого,
Та свого милого
На чорних не зміняю!

КІНЦЕВА ПІСНЯ

Нашого Андрея вже кінчати час,
То ж бажання щирі ви прийміть від нас:
І в вас і в нас хай буде гаразд,
Хай нам і вам Андрей долю дасть! /

Хай утіха буде в домівці США,
Ні журби, ні смутку, лиш згода одна,
І в вас і в нас хай буде гаразд,
Хай нам і вам Андрей долю дасть!

Хай членок прибуде, як в ріці води,
Щоб Союз Українок не зазнав біди,
І в вас і в нас...

Хай нам чоловіки здорові будуть,
Варять, печуть, миють, до коршми не йдуть,
І в вас і в нас...

А собі бажаєм бути молодим,
До праці в Союзі все йти, як у дим,
І в вас...

/ Прощайте друзі, вам низький поклін,
На Андрея завжди приходьте в наш дім,
І в вас, і в нас, хай буде гаразд,
Хай нам і вам Андрей долю дасть,
І в вас і в нас хай буде гаразд,
Щоб ми і ви щасливі були!

АНДРІЇВСЬКА СЦЕНКА

Д і в ч и н а :

В цю ніч пізню на Андрея
Я сама не знаю, де я —
Чи у хаті, чи в стодолі,
Чи у лісі, чи на полі —
А ви, люди, милість майте
І не смійтесь і не лайте,
Що я вірю в забобони.
Не для слави, чи мамони
Тут моя між вами роля.
Хочу знати, яка доля
Стріне Відділ мій Десятий;
Піду нищечком до хати,
Візьму ножі, візьму ложки,
Піду у ліс до ворожки.

Б а б а :

В цю ніч пізню на Андрея
Добре бачу й знаю, де я.
Кругом мене ліс глибокий,
Брепуть пси, м'явкочуть коти.
Гав — гав — гав, м'яв — м'яв — м'яв!
Блудний сину, хитра доню!
Хочеш знати свою долю,
Приходь зараз до ворожки,
Скажу тобі правди трошки.
Хто імпрез усіх цурався,
До Союзу не вписався,
Хто дружині не корився,
На чужих жінок дивився,
Як дружина йшла на збори,
Робив викиди, докори —
Тим ворожка скаже гостро:
Не заводьте козу ностру!
Бо я таке зілля маю,
Що в звірят позаміняю!

В О Р О Ж І Н Н Я Н А А Н Д Р Е Я

(Сценка)

(Правзір із сценки в „Ой, не ходи, Грицю...“)

Дієві особи: Баба-ворожка й Членка Десятого Відділу СУА.

БАБА: Хто це? Певно хтось з Десятого Відділу? Чую людську кість. Озовись, хто прийшов? Я, хоч сліпа, але бачу тебе — бачу твою долю.

ЧЛЕНКА: Це я...

БАБА: Невсипуща, працьовита, а вже зазнала невдачі чимало. Кохання до жіночої організації тебе сушить! Дай руку...

ЧЛЕНКА: Ось, бабусю.

БАБА: Багато в цій руці щастя, тільки назверх воно чомусь не виходить.

ЧЛЕНКА: Бабусю, скажіть мені, яка доля судилася Десятому Відділові?

БАБА: Доля його химерна. Яку тільки імпрезу не загадав, зараз вороги займають залю для себе, або влаштовують вечерниці. І на ті вечерниці заходить той, кого б і ти хотіла бачити в себе на виставі — та він тебе чомусь минає.

ЧЛЕНКА: Редактор „Америки“?

БАБА: Стривай, стривай, ще не вияснилось. (*світло*) — Бачу, бачу... це він!

ЧЛЕНКА: А редакція — чи зичлива вона для нас? Чи згадуватиме нас на своїх сторінках?

БАБА: Хай освітиться її серце. Щось чорнішає в ньому... мов хробак ворухиться... Тепер... вся редакція занята важливими політичними справами — їм не в голові 10 Відділ!

ЧЛЕНКА: Ой, пропаща я!

БАБА: Не умлівай — слухай до кінця. Це не таке страшне. Ми можемо благати ще редакцію „Свободи“. Хоч... їхні уми затемнені власним хмароссягом.

ЧЛЕНКА: Тоді я зрікаюсь усього — приймаю на себе цю муку. А ви, бабусенько, поворожіть тоді мені на Понеділка.

БАБА: Важко мені, дитино, ранили твоє серце, але тобі з ним теж пуття не буде. Поміж тобою і ним лежить і гадюкою звивається горе.

ЧЛЕНКА: Знаю, знаю! Це інший відділ хоче його до себе заманути і вписати в свої члени. Та він мій, наш — і я його не віддам нікому!

БАБА: Стривай, так не можна. Він, хоч мужчина, але теж має свою волку. Лиши Миколу його власному серцю. Куди воно йому скаже йти, туди йому й дорога.

ЧЛЕНКА: Бабусенько, а скажи — чи ми гулятимем на його весіллі?

БАБА: Важко це бачити наперед, моя доню. Знаю тільки те, що в нього серце щире й широкіє. Він воліє, щоб через нього були щасливі всі дівчата, ніж мала б плакати одна...

ЧЛЕНКА: Знаю, знаю, бабусю. На північ його більше тягне. Але нехай! Нехай і це горе пройде через моє нещасне серце — тоді він може й схаменеться.

БАБА: Може, дитино. Я попробую.

ЧЛЕНКА: *(співає)*

Ой, зрада, зрада
Від того Миколи,
Не зазнала правди
Від нього ніколи, гей!

А скажіть мені ще одне, бабусю, ви це напевно знаєте: Чи „Театр у П'ятницю“ житиме, чи ні?

БАБА: Важко мені це сказати, дитино моя. Як його нема, людям тяжко й нарікають, а як є, то ще тяжче прийти на виставу й ще більше нарікають. Тут уже ні зілля, ні ворожба не допоможуть, хіба тільки одна добра воля в людей. А за неї тепер не так то вже й легко.

ЧЛЕНКА: То чи й нам так завжди буде за публіку тяжко? Бабусю! Без неї нам не жити!

БАБА: Бачу, бачу. У твоєму серці кипить до неї кров, аж вогнем жаріє.

ЧЛЕНКА: Бабусю! Приверніть до нас публіку! Відверніть її від телевізії! Я не переживу її байдужости, я з муки зотлію. Та мені краще бачити її, як вона на залі спить, ніж має сидіти на late show-і!

БАБА: Так, так, правда.

ЧЛЕНКА: Дайте ж мені, рідна моя, такого зілля, щоб нас усі любили, на нашій імпрези ходили, браво били, хвалили-хвалили, та щоб ми дефіциту більше не мали, з своїх очей гірких сліз не проливали!

БАБА: Жалко мені тебе, моя дитино...

ЧЛЕНКА: Бабусю, дайте мені привороту! Я вам, чим хочете, віддячу.

БАБА: Не треба мені нічого! Мені жаль тебе, сердешної, і я допоможу тобі в твоїй пригоді. Слухай! Ось тобі дві пляшечки: в одній червоний трунок — це живе слово, у другій зелений — це пісня. Ти дай публіці з чимнебудь цього червоного випити. Коли в неї хоч іскра кохання до мистецтва тліє, то вона піде на імпрезу, хоч би вона була на 24-ій вулиці — хоч би це було в п'ятницю, суботу, чи неділю!

ЧЛЕНКА: У цій, значиться, пляшечці, моє щастя й моя надія. Жах бере — але краще довідатися зразу.

БАБА: Коли ти на червонім допевнишся, що публіка тебе не любить, то дай їй з чимнебудь цього зеленого трунку. Вип'є і сп'яніє піснею і буде тужити за імпрезами та не знатиме, що з собою робити. І тоді тільки спатиме...

ЧЛЕНКА: Саме пекло краще від такої долі!

БАБА: Тоді ти, доню, зроби останній крок: змішай слово з піснею і подай публіці ще цього трунку. Опаліє з хотіння ходити на імпрези й не опустить ні одного вечора, на яким лунає українське слово.

ЧЛЕНКА: Спасибі, спасибі, бабусю! У цих, значиться, пляшечках, мій спокій і моя надія. Страшно — але краще довідатися зразу.

БАБА: Ховай же їх обережно!

ЧЛЕНКА: О, я цей рятунок під самим серцем носитиму, поки не обернусь до його за поміччю.

БАБА: Ну, а тепер повернись на північ і плюнь перед себе тричі ... (зникає)

ЧЛЕНКА: (співає)

Ой, дала ворожка мені чари-зілля,
Живущеє слово й пісню на похмілля.
Дам я своїм гостям випити одразу,
Будуть на імпрези ходити щоразу.
Ой, мамо, мамо, жаль ваги не має,
Хай всі люди чують, як хтось їх звиває!

СУА й Союзянки

ПАНІ В ЧОРНОМУ

Олені Лотоцькій — ювілейне

Це так давно було — більш років сорокп'ять.
Та згадки про минуле,
Про те, що, будім то, давно забулось,
Так все чогось манять.

Вона це тямить, як сьогодні.
Напередодні
Великих дій у світі — вона,
Ця імость молоденька,
Сама як рожі квіт
І він — неначе ясен коло неї,
За руки разом дружньо взявшись,
Назустріч долі пішли в світ.

Покинула старезні липи,
Приходство батьківське і тихий
Перемишль — город.

Чи знайшла

Те щастя-втіху, що бажалось?
Їй доля мачухою здалась:
Он, буря ясена зламала
І залишила, як на глум,
Її з дітками. Плач і сум...

Прошли роки,
Роки нелегкі —
Боротись треба за життя!
Опікуна знайшла родині,
Дружину вірного. Це вже не та,
Це вже не рожа, як колись,
Це — пані в чорному. Вродлива,
Ідейна, віддана. Дивись!
На працю на народній ниві
Себе найняла без упину
І так невтомно, до загину

Свої всі сили віддає,
Що в тобі снаги не стає,
Щоб їй віддячить за всі труди.
Жінок скликає все і всюди,
Усіх зуміла приєднать;
Себе забула і родину.
В новоприбулих батьківщину,
Сян срібнолентий бачить в них.

Її всі люблять, поважають,
Чужинці знову ж величають
“Miss Ukraina”. Це вона,
Це та ж типова Українка,
Живуща героїня — жінка!
Народня справа їй свята.

Здається, щастя завітало
В її родинний тихий кут.
Вона Америку лишає,
Їде в Європу. Працює там,
Тривожна думка тут.
Їй до Мюнхену подзвонили:
Тобі помер хтось.
Боже милий,
Хіба ж так можна? Не жартуйте!!!
Нема...
На плечі хрест важкий взяла
І пережила люте горе.
Не здалась!
До праці кинулась оп'ять,
Сп'яніла трудами, зусиллям
І, рідним злучена докільлям,
Несе Вітчизні свою рать.

Ця „Пані в чорному“ між нами.
Таких в народі небагато!
Їй низько голови вклоняєм
І мнолітствіє співаєм;
Пошли їй, Господи, заплату!

СИЛЬВЕТКИ СУА

Я є королева.
Де треба й не треба,
Всюди моя путь.
В кожний куток світу
Я іду з привітом
І всі мене ждуть.

Кажуть — я прекрасна.
Та чи ж це є власне
В ділі тім важне?
Кажуть — я як з Трої.
Та хіба ж не вдвоє
Діло в нас святе?

І так в кожному краю,
Де я не буваю,
Скажу вам одне:
Де лиш людей жмінка,
Перед веде жінка —
Та ще й як веде!

СОЮЗЯНСЬКА МУЗА

Зібралася компанія,
Невеличка, але чесна :
І Наталка і Петровська,
Качанівська і Мидловська,
Боднариха і Зеневич,
Костюкова, Рудакевич,
Чума, Матла, Коморовська,
Луців, Кравців, Голубовська —
Ліза Чепіль-Шашаровська !

Стали радоньку водити,
Якби легше в світі жити :
Щоб до праці не ходити
І на кухні не варити,
Щоб в житті лиш були рожі
І щоб личко було гоже —
Що робити, милий Боже?

От, вибрали собі музу :
Записались до Союзу !
Одна пильно головує,
Друга їй секретарює,
Третя пильно вірші пише,
Та від плянів ледве дише,
Інша ходить лиш, співає,
А та гроші все збирає.
Вірте, кожна втіху має !

Тож ти, сестро, не барися,
До Союзу запишися !
Як муж вдає, що він хворий,
Кажи йому : йду на збори !
А як хоче вийти х зати,
Кажи : мушу засідати,
А як їсти хочуть діти,
Кажи батькові пригріти —
Вір, що жити треба вміти !

НА ПРОБАХ СПІВУ СУА

Пісня

Ой, ходжу я, ходжу
На жіночу пробу.
Ой, ходжу я, ходжу,
Пізенько приходжу —
Ой, слухайте, люди,
Тож то концерт буде!

Чоловік сердитий,
Мій посуд немитий,
Вечеря холодна,
Дітвора голодна —
Я ж собі співаю,
Таку вдачу маю!

— Сиди, жінко, в хаті,
Пора щось почати,
Я ж на те женився,
Щоб не наробився —
Як підеш співати,
Не пуцу до хати!

Ой, мужу мій, мужу,
Чи знаєш ти СФУЖО,
Що СУА, чи чуєш,
Що так репетуєш?
Ми б не працювали,
Ви б усі пропали!

Так мужа навчивши
І наговоривши,
Дивлюся, що буде,
Вірте, добрі люди —
Муж застановився,
Геть засоромився!

Так я дальше ходжу
На жіночу пробу,
Так я дальше ходжу,
Ще пізніш приходжу —
Я вже близько хати,
Йде муж зустрічати!

Жіночко любенька,
Вже кухня чистенька,
Пішли діти спати,
Сідай відпочати,
Вечеря тепленька
Жде тебе, миленька!

Так із того часу
Нема в нас галасу,
Я співаю ревно,
Мій муж гордий з мене —
Йду пізно до хати,
Все йде зустрічати!!!

ВЕРТЕП ДВАДЦЯТОГО ВІДДІЛУ

(На програму „Щедрого Вечора“)

Мир вам, милі панство, ми прийшли сказати,
Це до вас з вертепом йде Відділ Двадцятий.
Йде вас привітати з Різдом і Йорданом.
Хай із Новим Роком мир в світі настане!

Перша зі звздою Олена прекрасна.
Сипте гойні дари в наші нові ясла!
За нею три царі ступають поважно,
Їх не подивляти було б нерозважно!

А що цар найперший — Бабця Михайлина,
Вона ж головує — це нам не новина!
А що другий цар наш — Зоня світлоока,
(Сама виглядає царя із Вест — ока!)
На третього царя дали Лисякову.
Ця вам зацедрує — лиш їй дайте слово!
Кочерган згодилась ролю жида грати,
Вона ж бо майстерно вміє шахрувати!
Як на засіданнях хаос, як в природі,
То так вам опише — поезія й годі!

Козою згодилась Романенчук стати;
То вже така вдача — щоб не відмовляти!
А що ревна й щира, працює як вміє.
(Та бо й кози роля юним чаром віє!)

На цигана взяли Ліду — інженера.
Вона всіх циганить, така вже манера!
Людству обіцяла чарівну машину:
Впустить стару жінку, витягне дівчину.

На цимбалах грати сказали Бульбовій.
Вона ж музикальна — і в тоні і в слові!
П'яніно розбите значення не має.
(І в хаті теж завжди першу скришку грає!)

Скарбничка Сенейко — то наш міхоноша.
Вона добре знає, як збирати гроші!
Як не плятять вкладки, пригадує й тричі,
А як видаткують, тоді „годі“ кличе!

Ангелами кожна захотіла бути,
То дали Літинській — щоб щераз почути,
Як жінка на моду мусить мати око,
Щоб в серце мужчини запасти глибоко.

Найважче прийшлося грати ролю чорта.
До мужів удатись — там їх різні сорти!
Романенчук зроду ще не відмовляла:
Свого, хоч святого, мужа жертвувала.

Зараз перед вами будуть виступати
Усе наше членство, усі кандидати.
В кожній тропки перцю, солі, сахарини,
Та кожна приносить цікаві новини.

Ось тут перед вами наш Відділ Двадцятий;
Вертеп наш розличний, вельми делікатний.
Послухати просим, пані і панове!
Наше лицедійство до дії готове!

ЩЕДРІВКА

Ой, сивая пані Олена,
Головує, не дармує,
Союзнякам на здоров'я!

Всі відділи та й облетіла —
Щедрий вечір, добрий вечір,
Союзнякам на здоров'я!

А в Централі та й не бувала —
Звідтам пишуть, ледве дишуть,
Союзнякам на здоров'я!

Ясен місяць — Двадцятий Відділ,
Невсипущий, всюди сущий,
Союзнякам на здоров'я!

Ясне сонце — вся його управа,
Засідає, не вгаває,
Союзнякам на здоров'я!

Ясні зорі — членки його,
Всі жертвенні, хай спасенні,
Союзнякам на здоров'я!

„НАША ПАНІ ЦІСАРЕВА...“

Наша Бабця Михайлина
Шляхетського роду,
Забажала дати вечір
Усім на догоду.

Бере в руки телефони,
Артистів скликає:
Ви, печені мої діти,
Бабця вас взиває!

Вчули це Оксана й Пінот,
Вчула Лисякова,
Закричали унісоном:
Імпреза готова!

Вже Оксана щось там пише,
Пінот рецитує,
А Марійка Лисякова
Бульбову муштрує.

Як почали виконавці
Імпрезу давати,
То мусіла Бабця з встиду
Голову ховати.

Чи на те я вас просила,
Артисти печені,
Щоб мені ви publicity
Робили на сцені?

Беріть ліше в обертаси
Ліду, Влодзю, Соню,
Чи цілий Двадцятий Відділ,
Я вам не бороню.

Чи весь Союз Українок,
Я вам не бороню!!!

ЩЕДРІВКА ДВАДЦЯТОГО ВІДДІЛУ

(На гуцульську нуту)

Ой, на Норді, на Нордочку
Маєм добру головочку,
Наша Бабця журбу має,
Союзянок закликає.

Закликає на пораду,
Ой, не будьмо ж ми позаду,
Защедруєм що лиш треба,
А похвала прийде з неба.

Ой, зійшлися виділові,
Взяли книги союзові,
Добру раду урадили,
На імпрезу ся згодили.

Ой, як стали всі читати,
Яке б її ім'я дати.
Назвали її вечерниці —
Ой, для нас це не годиться!
Наша Бабця не злюбила,
Від імпрези відступила,
Все жіноцтво засмутила!

Ой, зійшлися виділові,
Взяли книги союзові,
Добру раду урадили,
На імпрезу ся згодили.

Ой, як стали всі читати,
Яке б її ім'я дати.
Назвали її щедрівочка,
Щедрівочка — паняночка!
Наша Бабця то злюбила,
До імпрези приступила,
Все жіноцтво звеселила!

„ЧИ ДОМА, ДОМА...“

Чи прийде до нас
Публіка на час?
Будь славен мені (2 р.)
Весь Союз Жінок
На чужині.

Немає дома,
Пішла до кіна,
Ой, стидно мені (2 р.)
За Союз Жінок
На чужині.

В кіні стріляють,
Спати не дають,
Ой, страшно мені (2 р.)
За Союз Жінок
На чужині.

Бабця нам рече:
Люд вам не втече,
Будь славна мені (2 р.)
Бабцю всіх жінок
На чужині!

В нас дисципліна —
Не йдем до кіна!
Будь славен мені (2 р.)
Двадцятий Відділ
На чужині.

Приходьте до нас,
Смійтесь раз-у-раз,
Будь славен мені (2 р.)
Весь Союз Жінок
На всій землі!

ВІНШУВАННЯ

Вечір добрий,
Дайте сміх довгий,
Слова незгірші
За наші вірші,
Добру пораду,
Як мати владу
В хаті і в СФУЖО,
З дітьми і з мужем.

Ще дайте торта
Ліпшого сорта,
Борщику ложку,
Голубців трошки,
Пиріжки пишні,
Пампухи лишні,
Кутю варену,
Рибку студену,
Узвару склянку
Для союзянки,
Чарку холодну —
В душу голодну —
За все це гоже
Щасти вам, Боже!

ВЕРТЕП ДЕСЯТОГО ВІДДІЛУ

Княш Р. — дяк, або магістер

Перший дяк між магістрами
І магістер між дяками,
Права знаю страх багато,
Дайте ж мені право в хаті!

Б. Макухова — господарська референтка

Як треба до буфету,
Мій торт є найсолодший,
Як репрезентувати,
Знайдеться хтось молодший.

І. Дяків — зимова спортсменка

На санки виходжу сміло,
Даю повір вправо, вліво,
Я з фотографом у змові,
Робить „пикчер“ і готово!

Мр. М. Утриско — радіоопередача

Парубоцька в мене міна,
Мені Вайлдвуд по коліна,
В мене радіо по вуха,
Хто не хоче, хай не слуха!

В. Блавацька — радіоопередача

А в радіо трубка грає,
Тут хто хоче, голос має:
Політичне — Лев Шанковський,
Театральне — Шашаровський.

М. Лисяк — співачка

Для чужих я соловейко,
Що виспіває раненько,
Тим, що мама я і жона,
Крячу завжди як ворона.

Ліза Чепіль — артистка

Я велика є артистка,
В руці ложка і кошистка,
Ролю з зупою мішаю,
Як прикурена, не дбаю!

Ір. Кравців — кандидатка СУА

Я радо вам поможу,
Ще й грошків доложу,
В вас буду за робочу,
Вписатися ж... не хочу!

О. Лисяк — редактор (взагалі)

Я є дух непосидючий,
Невсипущий, всюди сущий,
Всі проблеми в пальцях маю,
Та жінок не розгадаю.

Е. Пирська — доставець пампуків до буфету

Я пампухова дама,
Пшенична і рум'яна,
Та праця шкодить вроді,
Колись скажу всім: годі!

О. Рудакевич — імпрезова референтка

Загонисту вдачу маю,
Де не треба, там горлаю,
А, як треба щось зробити —
Пробі! Мушу відпочити!

Д-р Сілецький

Я доктор є Сілецький,
Характер мій німецький,
Я в службі є солідний,
З жіноцтвом... безнадійний.

Р. Матла — скарбничка

Ходила я по світі,
Вкладки збирала в літі,
В зимі я теж ходила,
Сама ж ...не заплатила!

О. Гайдучок — секретарка

Свої всі протоколи
Раз пишу, раз не пишу,
Кричати маю право:
Від праці ледве дышу!

Б. Кондра — доктор, або маляр

Пес і кіт, то пацієнти,
Що приносять тільки центи,
То ж приймаю їх до хати,
Щоб ... портрети малювати.

Пінот Р. — артист

На сцені я є Пінот,
А вдома муж і тато,
На сцені маю голос,
А вдома небагато!

М. Понеділок — гуморист

Я родився у неділю,
А назвали Понеділок,
Оженюся на Миколи,
Розведуся... ой, ніколи!

Г. Утриско — владителька моря

Я собі рекляму встружу,
Лиш впишуся до Союзу,
А рекляма ця щось варта:
Лізьте в море хоч би завтра!

І. Гентош — дружина музиканта

Музику в хаті маю,
Він грає, як я лаю,
Та тихо, мов у раю,
Як я йому співаю.

Б. Кравців — редактор „Свободи“

Я пішов на бистру воду,
Вибрав, знаєте, „Свободу“,
Тепер в мене ні вигоди,
Ні спочинку, ні свободи!

Закінчення

Вертеп наш ми кінчаєм
Собі і вам на славу,
Тепер, шановні гості
Нам грімко бийте „браво“!

ДЕСЯТОМУ ВІДДІЛОВІ

(Від Півота)

Ой, у Відділі Десятім
Діє „коза ностра“,
Бо там кожна союзянка
На язичок гостра.

Від голови починаю,
(А ви віру дайте!)
— Прощу пана, свою жінку
На пробу пускайте!

А не ліпша секретарка,
Вже в книги втягнула:
Через мене моя жінка
На зборах не була!

А химерна касієрка,
Шкода й говорити,
Завжди каже кожний місяць
Вписове платити.

Господарська референтка
Теж не все до ладу,
Дає собі на імпрезах
І без мене раду.

Найсправніше, мабуть, діє
Суспільна опіка:
Союзянка захворіє,
В шпиталь чоловіка!

А виховній референтці
Не вгодиш ніколи,
Вона б рада страх післати
Нас щераз до школи.

А про весь Десятий Відділ
Я сказати мушу:
Любі друзі, я за нього
Віддам свою душу!

„ОЙ, З-ЗА ГОРИ КАМ'ЯНОЇ...“

(Голосіння Наталі)

Ой, з Централі наче бджоли
Членки вилітають,
Не зазнала я спочинку,
Знову вибирають.

Запрягайте Гайдучкову
Протокол писати
Та й поїдем союзняк
На збори стягати.

Здогнали союзняк
На калиновім мості,
Ой, прийдіть на наші збори
Раз на рік хоч в гості!

Ой, не будемо, Наталю,
На збори ходити,
Пекти кажуть до буфету
Ще й вкладки платити.

СОЮЗЯНСЬКА КОЛОМІЙКА

Одна гора високая,
А другая низька,
Одна мила далекая,
А другая близька.

А у тої близенької
Хата та й на хаті,
А у тої далекої
Батьки небагаті.

А та близька завжди ходить
В золотій киреї,
А далека в серці носить
Лиш самі ідеї.

А та близька ходить, тужить
З вечора до ранка,
А далека і не гляне,
Горда Союзянка.

А я тую близенькую
З серця викидаю,
А я горду Союзянку
В мріях пригортаю.

Ой, я гордій Союзянці
Вірний залишуся,
До Союзу Українок
Ще й сам залишуся.

Люблю ж тую Союзянку
Так, як свою душу,
Через неї до жіноцтва
Вписатися мушу!

Студенти

ЗІБРАЛИСЯ ВСІ СТУДЕНТИ...

(В'язанка)

Зібралися всі студенти
У своїй домівці.
Не дадуть нам наші книги
Зійти на манівці.

Вчуся рочок, вчуся другий
І кінця не бачу.
Подивіться, добрі люди
На студентську вдачу.

Як поїхав я до школи,
То не вчився там ніколи,
А як прийшов кінець року,
То злякався сам — нівроку!

Свиснув, крикнув та й до книжки,
Не змарную часу й трішки,
А, як скінчу, загуляю
На весь світ, гей — га!

В чарах науки
Не знаєш муки,
Хочеш пізнати
Всі тайни знання,

Доки в нас юність,
Незв'язані руки,
Давайте вчитись
Негайно, щодня.

Ой ,думала,
Передумала,
Як я гайскули перешкаю,
В коледж хлопців запізнаю.

Ой, думала,
Передумала,
Буду в коледж один рік,
Знайду хлопця хоч на лік.

Дівча в сінях стояло,
На студента моргало.
Ходи, хлопче, ходи,
Мені вчитись поможи,
Серце моє, серце моє!

Як я маю ходити,
Небезпечно так вчити.
Навчу дівчину любую,
Потім сам зарепетую,
Серце моє, серце моє!

Як ти бачиш в тім біду,
То аж скінчиш, я прийду.
Візьму тебе за рученьку,
Славно, хлопче молоденький,
Серце моє!
Серденько!

У НЬЮ ЙОРКУ ПО ТІМ БОЦІ
З виступу студентів, із Жданею при фортепіяні

У Нью Йорку по тім боці
Сцена на помості,
Гай, гай, дівча, грай,
Нам охоти додавай,
Поїдемо в гості.

У Нью Йорку на Давнтавні
Таляри — дукати,
Не кишені трусить,
Слово рідне голосить
Будем, пане брате.

У Нью Йорку на Давнтавні
Публіка на лаві.
Гей, ви, хлопці там,
Бийте браво нам,
Хай нам буде слава!

„ОЙ, НЕМА, НЕМА...“

Ой, нема, нема ні вітру, ні хвилі
З нашої столиці.
Чи там раду радять, як нас привітати,
Не чуєм, не сниться.
Ой, заграй, заграй нам на фортеп'яні
Ти, дівчино мила,
Щоб знали студенти, як вам заспівати,
Бо самим несила.
Ой, повій, повій вітре через залю
Та до нас на сцену,
Щоб знали студенти, як вам заспівати
Пісеньку веселу.

КРУТІЖ ДУХІВ

Ух, ух, ух, ух,
Солом'яний дух.
На нас мати накричала
Та й у коледж записала.

Ух, ух, ух, ух!
Богданочку,
Наша шляхто,
Не йди до нас
На контролю,
Бо ми замість,
Щоб учитись,
Попросили
Ірку й Олю.

Ух, ух,
ух, ух!

Сиди довше
Коло книжки,
А ми підем
В танок трішки —

Поки люди
Ще на залі,
Ми поскачем
Далі й далі —

ух, ух,
ух, ух!

„С Е Л О“

Село і серце одночине.
А я волію таки місто,
Його гамірні вулиці,
Його зелені трамваї;
І протискаєшся мов в раї
В мережані та кучеряві
Добром налиті крамниці.
В неділю їдеш мов на свято,
Чи дощ, чи вітер на дворі,
На „Тризуба“ святі змагання.
І не pomoже мама й тато,
Ані будильник на столі,
Що вже до книжки гонять зрання
Добру навчитись. Вспію, мамо,
І по еспанськи харамаркать,
Не то що! Гетьте і не ждiть!
Я ж тільки трішки й знов до школи,
Але тепер мені ніколи,
Бо молодість — це світла мить.
І ти, будильнику мій, цить!

„І ДЕНЬ ІДЕ...“

І день іде і ніч іде...
І вчитись треба до півночі!
І сам не знаєш, що живеш,
Що є на світі карі очі
І стан гнучкий, дівочий усміх —
В тяжкім ожиданні на успіх
Ти весь в науці утопився
І в книжника перемінився,
Що й сам не знаєш, на що ждеш.

Ох, ти, науконько ж моя!
Невже немає в тобі дна?
Невже так важко відшукати
На світі істину?

Повірте,
Вже рік за роком упливає,
Як я у коледжі караюсь
І просвітку мені нема.

Та нам живе в серцях надія:
Поворожити на Андрія!
Ходи, дівчино, ворожи!
Тоді побачу, що не пізно
Пізнати очі різні, різні...
О, доленько, на мене жди!

„БУЛО КОЛИСЬ...“

Було колись на Андрея
Дівчата співали...
Було колись, ворожили,
Долю викликали.
Викликали, дивилися,
Що твориться з воску.
Минулося. Осталися
Згадки про ворожку.

Чудові тії згадки,
Що нам каже мати,
Як дівчата виходили
Плоти рахувати.
Як на брязкіт ножів, ложок
Лунко пси брехали,
Як крижаною водою
Личенько вмивали.

Тепер, сестро, телевізор
І кіно для дами,
Котрий picture murder має,
Той найбільше funny.

А з лектури лиш камікси
Та й то про бандитів.
Мама просить: покинь, доню —
Ух, яка сердита!

І „бойфренда“ попід руку,
Як не бачить мати
Та на „дейт“ на кілька годин,
Щоб лиш тільки з хати.

Тепер згадки про Андрея
Лиш в батька та неньки.
Як нас будете судити,
Судіть... полегеньки!..

„ОЙ, ОДНА Я, ОДНА...“

Ой, одна я, одна,
Як сирітонька в хаті —
Та не маю часу,
Щоб кімнату прибрати.
Мої рученьки білі
На машинці докочуть,
Мої славні ніжки
Дарма в танок йти хочуть.
Моє личко рум'яне
Від науки поблідло,
На уста малинові
Важке змучення сіло.
Свої чорні брови
Я маюю дугою,
А чоло мармурове
Оповите тугою.
Мої карії очі
Тільки мріють, чекають,
На святого Андрея
Ворожби виглядають...

„МЕНІ ОДНАКОВО...“

Мені однаково, чи це народне свято,
Чи політичний ювілей,
Чи радить в Вашингтоні НАТО,
Чи ставить „вето“ президент,
Чи ту нараду на вершинах
Бодай на сміх вже скличуть раз,
Москаль приїде на машинах,
Може й китаєць ще до нас?
Мені однаково, чи буде
На Марс летіти астронавт,
Чи гелікоптерові крила
Причеплять врешті нам до авт,
Чи Ляос кризу перебуде,
А Ніксон вступиться, чи ні,
Однаковісінько мені.

Москаль в закриті грає карти,
Тримає світ ні в цих, ні в тих,
Берлін в тривозі не на жарти,
Англієць „смарт“: нема дурних!
Лиш дядько Сем в своїй столиці
В розпуді руки заломав,
Що хтось військові таємниці
У Кремль советам передав.
І так весь світ — то жах і біль.
На поміч кличе Ізраїль,
Альжир клекоче, аж горить —
Тубільці в Конго стають дуба,
Нещасних білих рвуть за чуба,
Дихнути не дають на мить.

А що ви скажете про Кастра,
Кубинську кризу взагалі,
Де більшовицька вся галайстра
Про мир гукає на землі?!

Ножа в халяву заховавши,
Мао Тсе Туні заскалив зуб,
Він, Індію за шию взявши,
Безжально коле там і тут.

Колись у нас літали бузьки
І приносили що могли,
Тепер їм тут сказали „дзуськи“!
І горожанства не дали.
А тут „Союз“ і „Провидіння“
Благають: вписуйтеся чимдуж!
То як же членів приєднати?
Без бузька, брате, ані руш!

Мені байдужа ця новина,
Що водить світ цілий за ніс,
Чи Ізраїль вбереться в силу,
Чи в Араба вселиться біс.
І чи там буде колись цісар,
Чи звичайнісінький матрос,
То, як питає мене хтось,
Про це скажу вам вже тепер,
Пробачте, I don't care!
Мені однак, Іолда Меїр
Буде вдоволена, чи ні,
Та не однаково мені,
Як я в майбутнім в тайну дірку
Побачу п'ятьраменну зірку,
А серп і молот на стіні,
Тоді повірте, або ні —
Тоді серпом тим, всім на диво,
Комуні втяти б добре жниво,
А молотком — по голові!
Тоді вже
все одно мені!!!

„ЧУМА...“

Чума з лопатою ходила...
Під час вакацій, заробити!
Чума це знає, що несила
Батькам за студії платити;
То ж наш Чума, столяр неначе,
Тихесенько, щоб хто не бачив,
Узяв лопату й молоток,
Подався нишком на ставок.
А над ставком ані качата,
Ані вродливі дівчата,
Там на будові аж горить!
Чуму звільнили звідтам вмиць.

Пішов Чума грізний, сердитий.
Стривай! Чуми вам не скорити!
Побачите — весь світ пізнає:
Чума Чуми не поконає!

Тепер Чумі не до лопати.
Студент Чума, вам треба знати,
Лопати втримати не в силі.
Тепер Чума... косить бакцилі.

В лябораторію прийняли,
Чуму до вчених записали;
Наділи білий ґартушок,
Дали з бакцилями куток —
Працой, як знаєш.

Окей, бося!

І вже Чума ... кладе покоси.
Бакцилі косить не косою,
Ані лопатою,

а

головою!

„І СВІТАЄ...“

І світає і смеркає,
День Божий минає —
Хоч студенство потомлене,
Не одпочиває.

Іде ввечір до „Тризуба“,
Щоб там подивитись,
Як змагуни... меч тренують,
Щоб поговорити.

Про що ж будеш, пане брате,
Дискусію вести?
Чи у „Зареві“, чи в „ТУСМ-і“
Тобі більше чести?

Я не бачу, добрі люди,
Жадної різниці,
Всі для нашої працюють
Рідної скарбниці.

Та мене до всього тягне
Глибшая причина:
Я там піду, куди вступить
Незнана дівчина.

„ДУМИ МОЇ...“

Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Через вас нераз дістала
Докорів від мами.

Бо коли б ви, мої думи,
Ішли на навчання,
То матуся в вас вітала б
Свої сподівання.

А то візьму книжку в руки,
Вже думи обсіли:
Чи чорнявий, чи білявий
Буде хлопець милий?

А як візьму перо в руки,
Не можу писати.
Скажіть думи, звідки долі
Треба виглядати?

Правду кажуть добрі люди,
Чи мені лиш сниться?
Поворожу на Андрея,
То й доля приб'ється!

САМ ПРО СЕБЕ

(Юркові)

Виступати я не вмію,
Розсмішити не зумію,
Та мені сказали в хаті:
Юрку! Хочеш щось сказати,
Ми даєм тобі нагоду:
Розкажи свою пригоду!
То ж набрався я відваги.
Буде старшим для розваги,
А всім дітям для науки.
(Юрку! Бери себе в руки!)

Я вам по секреті скажу:
Я все школу легковажив;
Діти задачу писали,
Я по стінах „ловив гави“,
Географія, рахунки —
Про це в мене нема й думки!
Про історію йшла мова,
Я, повірте, ані слова.

Тато, мама йшли до праці,
Мені вчитися й не в гадці!
Тільки вирвуся зі школи,
Вже до жартів я готовий:
Радо камікси читаю,
Телевізію пускаю
І чи дощ, чи тепло, зимно,
Так на вулиці приємно!
Я гуляв, батьків не слухав,
Книжку мало коли рухав —
І, хоч клопоту мав масу,
Якось ... скінчив восьму класу. ✓

Браво! В гайскул я дістався!
У сорочку білу вбрався,
Нові штани і краватку,
Лиш би вчитись! Та на згадку,

Що там сонце гарно світить,
Що там такі, як я, діти,
Яким книжка осоружна —
І я стався знов байдужий.

Кінець року. Повно втіх,
Та, повірте, не для всіх!
Хто працював, пильно вчився,
В вищій клясі опинився,
Лиш я, бідний, мов на глум,
Залишився в summer school.
Всі колеги такі раді,
Виїжджають, де попаде —
На оселю, чи над море,
Щасливіші в Кетскил гори,
Всі веселі, всі на волі!
Тільки я ... лишився в школі.

Я не можу нарікати,
Ні, мене не біла мати,
Навіть батько не сварився,
Лиш на мене подивився
І пішов сумний до мами.
(В неї очі зо сльозами.)
Тільки брат хотів набити.
Ух, який він був сердитий!
І сестра недобра стала,
Мені кулак показала!

Я все літо пильно вчився.
Вірте мені, не журился.
Це мені в житті наука,
На майбутнє запорака:
Я доложу праці й труду,
В своїй клясі перший буду!

РЕВЕЛЕРСИ

Ненастроєна гітара
Видає фальшивий тон,
Вийди, вийди, моя стара,
Вийди, вийди на балкони.

На балконі кричать птахи
Про відданя, про любов.
Я вберуся в нові лахи
І гукну тобі „а гов!“

Я тебе гукну під вечір,
Як на небі повно зір,
І, хоч вітер дує в плечі,
Ми полинемо в простір.

Бо любов моя як пиво,
Що клекоче раз-у-раз,
Як скуштуєш тее диво,
Вже не скажеш собі „пас“!

„ТУСМ-ОВІ“ НА СВ. МИКОЛАЯ

А н г е л :

Я ангелик просто з неба
І приходжу там, де треба.
Подарунки лиш „Тусмівцям“
Та всім іншим чесним „івцям“,
Лідерові і всім членам
І дівчаткам нашим чемним,
Що брам „ТУСМ-у“ не минають,
Що ангеликів кохають.

Підступайте, всіх вас прошу!
Хто нечемний, проголошу!

Ч о р т и к :

Я в чортик пелехатий
І хвостатий і рогатий,
Знаю добре своє діло,
До студентів біжу сміло!

Хто з вас добре справувався,
За дівчатками ганявся,
До батьків кричав аж любо,
Брався з хлопцями за чуба,

Того радо полоскочу
Скільки треба, скільки схочу!
І дівчатка не позаду,
Ходіть, любі, всім дам раду!

Бучком брови помалюю,
Губки, личко пофарбую,
Шийку сажою помажу —
О, я, чортик, всім покажу!

І ви, чесна вся громадо!
Кожний на дно пекла впаде,
Хто до „ТУСМ-у“ не вписався.
Всім по різці — не встидайся!

Я Є ВИЩИХ ШКІЛ СТУДЕНТ...

Яремі

Я є вищих шкіл студент.
Розкажу вам за момент
Щось про себе, щось про вас,
Лиш не смійтесь всі нараз!

Ох, як гарно в світі жити,
Як не треба надто вчитись,
Лиш так собі take it easy.
Йти на збори? I am busy!
Академію? There's no treasure!
На забаву? Oh, with pleasure!

Ой, нудила ж мене мати:
Іди, сину, студіювати!
Батько також причепився —
Конче хоче, щоб я вчвся!
(А сусіди лиш зідхають —
Усі мене подивляють!)

Ну, зробив я всім ту ласку,
Записався. Це не казку,
Святу правду вам розкажу.
Прийду з школи, зараз ляжу,
Такий змучений, понурий,
Завжди свою маму журю.
Для фасону курю люльку,
Продукую з їми бульку
І в студіях потопаю,
Як там хлопці... в бейзбол грають.

Ще скажу вам, друзі любі,
Як змагався я в „Тризубі“,
Як я копав вліво, вправо,
Потім... сам собі бив браво.

Раз спитали мого брата:
Чи твій брат — змагун щось варта?
Цей за ногу, в очах ляк.
О, він копає ще й як!

Дзвонить раз мені Наталка
(Моя приятелька змалку).
Listen, Jerry, йду на грище.
На дворі дощ, вітер свище,
Pick me up there, будь моровий!
Окау, honey, я готовий!

— Давай, тату, свою „кару“,
А то вчитись перестану!
— Я ще маю бути в місті,
Там дощ паде...
— Ти не з тіста!
То серцеві добре робить,
Як хтось завжди пішки ходить.

Часом мені дзвонить Ірка.
(Вона в мене як та зірка,
Що раз світить, а раз гасне.)
То ж раз їй кажу я власне:
— Listen, Irene, you be quiet,
If you would know, I'm so tired!
Вам, дівчатам, і не сниться,
Як то важко, як хтось вчиться.

Я кажу це їй байдуже,
Але Ірці дивно дуже:
Вона вчиться і працює
І так змучення не чує.
Та як вже приходять тести,
То даю вам слово чести,
На все прийшла крапка, кома.
Мене для всіх нема дома!
Не їм, не п'ю — тільки курю
І знов свою маму журю!
Навіть тато не гукає:
— От, синочок, вдачу має!

Пішла спати вся родина.
Ах, найкраща це година
В книжці втонуті по вуха.
Ніде ні живого духа!
Як лиш трішки задрімаю,
Вже пігулку заживаю.

Хай мене, хто хоче, судить,
З мене таки... вийдуть люди!

ПІСНЯ І РАДУАНТІВ

Ой, ішла я вулицею раз-раз,
Надаюсь на ірадуантку в сам раз. (2 р.)

Ой, ішла я вулицею двічі,
Подивлюся ірадуантам ввічі.

Ірадуантів тут число могутнє,
Вам розкажем пляни на майбутнє.

Я б хотіла йти за секретарку,
Бо з любови маю добру марку.

Я бажав би йти на інженера,
Бо страх добре граю кавалера.

Було б добре медсестрою стати,
Всі нараз не хворі, лиш на рати.

Я пішов би може до Стемфорду,
Лиш не знаю, чи приймають з Норду.

Вчитись в кухні — це найкорисніше,
Тоді вийду заміж найскоріше.

Ой, як добре вчитись на доктора,
Бо в нім кожна залюбитись скоро.

Збила б гроші у купецьким ділі,
Все віддала б на народні цілі.

Дентист — доктор про ніщо не дбає,
Всім рве зуби, лиш собі лишає.

Свою школу я скінчила — крапка!
Тепер в мене ірадуантська шапка.

Кінець року, в нас велика зміна,
Ірадуантам море по коліна!

Клаптики України

НА ДІЙШОВ ЧАС ДОВГОЖДАННИЙ...

Надійшов час довгожданний
І веселий і рахманний,
Час вакацій і розваг —
Ожили шляхи мандрівки,
Що ведуть до Союзівки —
Кожний зразу там потяг.

Гей, хто в лісі не буває,
Той не бачив, той не знає,
Як у танок гості йдуть.
Діти бігають стежками,
Хлопці зорять за паннами,
А панове — воду п'ють!

Комісія справедлива:
Лисогір, Квас і Данило
Дають всьому добрий лад.
Там Берізка визнається,
В котрій рурі вода ллється,
Все направити він рад.

Прийде вікенд — Боже милий,
Як на прощу народ рине,
Вся старшина лиш для нас.
Квас з Данилом вже мудрують,
Чудом всіх не прогодуєть —
Хліб і риба — все на час.

Там артисти виступають,
Аранжери викрикають,
Амор в трубки й бубни б'є.
Там Іванка визнається,
Як химерний гість з'явиться,
Welcome, welcome! Добре є!

Союзові директори,
Із „Свободи“ редактори,
Весь робочий персонал
Вичерпали свої сили,
В ніч не спали, в день ходили,
Попадали в справжній шал.

Кожний тут — за своїм ґахом,
Падох — мірить параграфом,
Із „Веселкою“ Драган,
Богдан Кравців на пораду
Кличе Перуна і Ладу,
Гентиш — б'є у барабан.

З Філядельфії скоморохи
Розважити гостей трохи
Приїхали. Спів і сміх,
Часто жарти недоречні,
Та привіти всім сердечні,
Побажання цілий міх!

Усім гостям, що пригоди
Тут шукають врядигоди,
Союзівка шле привіт.
Веселімся безустанку
І танцюймо аж до ранку!
Нашим гостям

много літ!

ПІСНЯ ПРО СОЮЗІВКУ

Чарівна ніч на Союзівці,
Цвіркун заснув десь у куцах,
Всюди тихенько, тільки злегенька
Квас поглядає ще на шлях.
А там дівчина десь в офісі
Щось на машинці вибива,
А хтось зі Львова тужить, зідхає,
Про Союзівку він співа :
Ах, Союзівко,
Ти життя мого сторінку
Так заповнила,
Що ні взад вже, ні вперед,
Я б вечорами
Дивився, як кружляють пари
І йшов до бари,
Щоб там напитись в твою честь.

Вже Союзівку нічка вкрила,
Басейн розрісся в океан,
Всюди тихенько, тільки злегенька
Квас заглядає тут і там.
В бюрі Данило вже куняє,
Він з'ївши „піцца“, задрімав,
А хтось зі Львова тужить, блукає,
Він про басейн вже пісню склав :
Ох, ти, басейне,
Чом ділаєш так на мене,
Своїм простором
Нас хотів би задавить,
Я б вечорами
Впивався синіми світлами
І до безтями
Мріяв про купіль хоч на мить.

Таємна ніч на Союзівці,
Усе затихло... навіть Квас,

Всюди тихенько, тільки злегенька
Хропе хтось в бюрі раз-по-раз.
Комусь зі Львова ще не спитьсья,
Снуються мрії чарівні
Про Союзівку, про води сині
І про життя щасливі дні.
Пані й Панове!
Тут життя таке чудове,
Чарівний клаптик
України в чужині,
То ж киньмо сварку,
Ходім до бари всі на чарку
І пиймо враз
За Союзівку і за нас!

У НАС, НА ЕМІГРАЦІЇ...

У нас, на еміграції
Не без причини — і не без радії,
Як по дощі гриби,
Не знаєш, де й куди,
Розкішні та веселі
Ростуть, цвітуть оселі.
Де сосни, там Вільхівка,
Ведмеді, там Бобрівка,
Де дуби, там Соснівка,
Де рожі, там Маківка,
Дніпро є, Верховина,
Ресорт, курорт, вільшина,
Є Ксеня і Оксана
І Марта Інн як ланя,
Є теж Никифорівка,
Хухрівка, Союзівка,
Є Білий Дім, є сірий,
Є люксус, є теж діри.

А хочеш менше труду,
То йдеш до Вайлдвуду.
Там Лідія й Русалка,
Одеса і Рибалка,
Славута і Безушко
Хвалять себе на вушко,
Є катеджі й мотелі
І хвилі наче скелі,
Пісок і море всюди
І сонця — до зануди!

Та як прийдуть вакації,
Хоч сядь та й плач. І не без радії!
Чи кинутись в обійми
Ксені чи Оксані,
Плигати у море,

Чи брести полями,
Чи з Квасом, з Білим Домом
Ставати до двобою,
Чи Марту Інн здобути,
Чи кинути в спокою?
Чи в Вайлдвуд Русалці
Обняти білі крила,
Дніпром плисти в Одесу,
Напнявши враз вітрила?
Славугі, чи Безушко
Щось шепнути на вушко,
Або знайти дівчину
І йти у Верховину?
Чи стати мельниківцем
І йти до Лігайтону,
Чи в Елленвіл Бандеру
Любити по-старому?
Ні, справді — ці вакації
Не без турбації!

Тому, як хочеш, брате,
Належно відпочати,
Позбутись ревматизму,
Подарги й артритизму,
В басейні як у морі
Втопити лихо й горе,
Старому молодніти,
А юним споважніти,
Сімейним відпочити,
Самотнім одружитись —

То там, де гори сині,
Як в нашій полонині,
Де сонце всім ласкаве,
Де місяць такий бравий,
Де річка бистра в'ється,
Басейн як море плетється,
Де дуби є й соснина,
Смерека і вільшина,
Де рожі є і маки
І корчики всілякі,
Де пси, коти і бобри
І хлопці лиш хоробрі —

Де Ксеня і Оксана
І Марта теж як ланя,
Де, як настане нічка,
Заманює Марічка,
Де рідне це довкілля
Для всіх нас євшан-зілля —
Дімки там білі, сірі,
Обличчя загорілі,
Де всіх нас, безперечно,
Щось тягне так сердечно —
Туди нам всім мандрівка:
У Кетскіл! Союзівка!!!

Або:

То там, де хмародери
Манять у вищі сфери...
По праці вип'єш чарку
І йдеш до Fairmount парку,
Там сонце всім ласкаве,
Там місяць такий бравий,
Там дуби є й соснина,
Смерека і вільшина,
Там рожі є і маки
І корчики всілякі,
Там пси, коти і борби,
Мужчини страх хоробрі,
Там чорні й порторіки
Дразнять тебе навіки,
Там кожної хвилини
Мурини і мурини,
Із кожного „корнеру“
Ти бачиш їх манеру,
Як кине в тебе камінь
І робить тобі „амінь“ —
Там, брате, без розбору,
Як маєш душу хвору,
Лишайсь без застанови
У Місті

Братньої Любови!

ЧИ ДЕСЬ ТАК, ЯК ТУТ?..

Пісня

Ох, як прийде вже час ферій, та йой,
Чорне з білим на папері, та йой!
Чек в кишеню взяв,
Тиждень free дістав,
Що робити, де подітись, хто б то знав?
Вчора я по праці
Скликав раду всіх,
Де своє дозвілля
Я б відбути міг,
Чи їхати в Гантер,
Чи до Вайлдвуд?
Сам найліпше знаю —
Моє місце тут.
Бо на нашій Союзівці почуваш себе так,
Що співав би і втішався, як закоханий юнак,
Бо на Союзівці
Щось таке дають,
Скажіть, милі гості,
Чи десь так, як тут?!

Їдь на Союзівку, любий брате мій,
В кришталеву воду кидайся як стій,
Там в басейні синім
Жде русалок гурт,
Ох, там залоскочуть,
Не звільнишся з пут.
У басейні всі русалки лиш чекають на твій скок,
Щоб те щастя осягнути, ти зроби лиш один крок.
Там вони з тобою
Крутіж заведуть,
Прошу, милі гості,
Чи десь так, як тут?!

Тут Данило з Квасом вже на тебе ждуть,
При будці за доляр пустять в дальшу путь,

А з гори на тебе,
Як місяць з-за гір
Глядять сам предсідник
Йосип Лисогір.

А механік лиш пильнує, де заткалася вода,
За недогляд від начальства ой була б йому біда.
Пси тут за котами
Гонять з кута в кут,
Скажіть, милі гості,
Чи десь так, як тут?!

Наймолодший з гостей це Юрославан,
Дідо за ним ходить, баба тут і там.
У ідальні кельнер
Збив тарілок гук,
Як попав під ноги
Жвавий дідів внук.
Бідний дідо тільки зорить, де подівся малий внук,
Зе недогляд від бабуні заживе пекельних мук,
Та на Союзівці
Все для тебе „фук“ —
Жіночка, чи теща,
Чи діти, чи внук!

Чи живеш в Ворохті, чи у Чернівцях,
Чи йдеш на Веселку, чи в барі застряг,
Хочеш, романсуєш,
А хочеш, дрімай,
Скрізь те саме чуєш:
Тут на землі рай!
Бо на нашій Союзівці соловейко тьох та й тьох,
А на лавці в підвечір'я ти вчувавш ах та й ох,
Бо на Союзівці
Чар любови б'є —
Вірте, милі гості,
Тут таки щось є !

ОЙ, ЇХАЛА КОЛІЙОЧКА...

(Коломийка)

Ой, їхала колійочка
Через гори, ріки,
Та й завезла наших гостей
Аж до Союзівки.

Бодай ти ся, Союзівко,
Рожами укрила,
Що ти мені, Союзівко,
Така дуже мила.

Тут живуть дівчатка гарні,
Славні молодіці,
А моє голодне серце
Не знає границі.

Пан Предсідник добре знає,
Як бизнес робити,
Каже собі за повітря
Подвійно платити.

Там дівчина при віконці
До гостей сміється,
Що в старого й молодого
Жваво серце б'ється.

Як приїдеш в Союзівку,
Йди до пана Кваса,
Дасть квартиру якунебудь,
Каже „перша кляса“!

Кожній жінці, чи панянці
Шепоче серденько:
Ніхто мене так не впише,
Як наш Івасенько.

А я хлопець молоденький
Заплатив би ринський,
Щоб мені зійшов з дороги
Іван Одежинський.

Найфайніші з всіх хлопаків
Наші оркестранти,
Як сидять довше в барі,
Грають всі вар'янти.

То не тучі, то не громи
По горах гуляють,
То з „Амора“ оркестранти
Стріли в нас пускають.

Хто є змучений, чи хворий,
Тут для нього царство,
Гарно всміхнена кельнерка
Найліпше лікарство.

Приїжджайте, любі гості,
Киньте смутки й труди,
Ліпше, як на Союзівці,
І в небі не буде!

Їй

Бо!

„ЯК Я ЇХАВ КОЛО МЛИНА“...

Як я їхав у мандрівку, ой, йой, йой,
То забрів на Союзівку, ой, йой, йой!

Там на брамі нас зустріли, ой, йой, йой,
По долярові злупили, ой, йой, йой!

Нас було шість teenager-ів, ой, йой, йой,
Я, дічата і колеги, ой, йой, йой!

Не було би мені жалко, ой, йой, йой,
Як би в барі випив чарку, ой, йой, йой!

Мене в бару не пускають, ой, йой, йой,
Вісімнадцять ще не маю, ой, йой, йой!

Та як вже дорослий стану, ой, йой, йой,
То до бари й не загляну, ой, йой, йой!

Якщо говорити про суниці, що їх колись, у Ріднім Краю, збирали в глечики (чи купували готові) та споживали в сирому вигляді, тоді треба згадати про потрібні для організму складники заліза, вітаміни В і Ц та інші чудодійні вартості.

...Щоб збирати суниці, треба було вставати раненько й іти „на рбсу“ до ліса — у той саме час, коли пастухи гнали худобу на пашу. Лякатися не було потреби — жадні злі сили, земні, чи лісові, не чигали на малих збирачів, що гуртками, босоніж, спішили найчастіше на зруб. З ксьондзівського приходуства теж не боялися пускати „делікатних паненят“ збирати ягоди. Обвантажені глечиками й мірками на суниці, із смачним полуденком — кусником разового хліба й солониною (обов'язково тільки так — чому не бути рівним з другими?) спішили діти, бовтаючи ногами по холоднім раннім піску. Якщо навіть і вдалося мамі вложити щось, на її думку, ліпше в їжі, то тільки на це, щоб зразу ж замінити за однаковий, як у всіх, полуденок — для обох сторін на втіху. А в лісі — Господи, скільки радості й гомону, як стріли „гальяву“ суниць! Глечики треба було прив'язувати хусткою до пояса, а суниці класти в мірку — тоді, як повна, зсипати до глечика. Зразу повнішав! Нещасливий був той, що забув узяти „мірку“. Тоді й збирання йшло якимось не спірно — сиплеш, сиплеш, а знаку нема! Збираючи, майже ніхто не їв ні сунички — вважалося це лінивством, чуть не гріхом. І навіть не хотілося їсти, от, щоб швидше до повна. Тоді збирали мірку для себе й, начубчивши, збирачі сідали, підсилювалися смачним хлібом напереміну з суницями. І добрий же був полуденок — і чудові згадки про дитячі неповторні часи...

Через довгі-довгі роки ми опинилися на дозвіллі на оселі ім. Ольжича в Лігайтоні. Заки стрінули знайомих, заки встигли розглянутися по чарівній гірській околиці, проходжуєтеся доріжкою, що веде через гущавину до головної вулиці. Йдете, й очам своїм не вірите. Суниці! Справжні, червоні, соковиті, запашні суниці! Від несподіванки перехоплює у вас дух —

приклякаєте, як у святині, щоб назбирати — ні, не збирати! У вас же ні глечика, ні мірки, ні такої „галяви“ з суницями, як колись — от, звідкись суниці просто як чудо на чужій землі. Ви навіть не пробуєте їх їсти, хоч вони, напевно, смачні — це був би гріх — ви ж у житті мали їх так багато. Ви рвете їх з билінками, складаючи в щораз то більшу китичку. От, про такі сунички, в китиці, не слід говорити як про поживні складники, чи живуці вітаміни. Такі суниці — це євшан-зілля.

Зворушені до глибини душі — від'їжджаєте, маючи в грудях чисте повітря, в серці спомин про рідні сторони, а в руках китицю суниць. Ви їх везете обережно дітям, чи внукам — залежно від того, до чого ви дослужилися за свій короткий, чи довший вік.

Це не Рідний Край

ЦЕ НЕ РІДНИЙ КРАЙ

Це не Рідний Край,
Де так шумлять ліси і гай,
Це не Рідний Край,
І не питай!

Це не річка та,
Що бурно хвилями гуде,
Це не рибка та,
Що в ній пливе.

Навіщо плакати,
Навіщо лити сльози навесні,
Даремно згадувати,
Як там в Ріднім Краю на весні.

Це не Рідний Край,
Де срібне жито-яр шумить,
Де спів солов'я
В серцях лящить!

ЗГАДУЮЧИ НАШ ВЕЛИКДЕНЬ...

Розповідь емігрантки

Ой, як хочеться — Господи, як хочеться поговорити й вилити свої думки, що так і тиснуть назверх — особливо, коли бачиш, що тебе є кому слухати. А то почнеш іноді відкривати душу перед своїм старим (о, він страх не любить, як його так величати!) то вже й нарікає: теркочеш, як та перекупка! Ну, й не даси своєму чоловікові газету почитати! Ну, й не даси, як каже Понеділок, потелевізіруватися! — То ж бо він уже й телевізірується скільки хоче! Але, як таки піде до бари на пиво, то там має час і терпіння вислухувати байок таких самих змучених, як він. А що бідна жінка наклінується цілу ніч, аж спина болить, того він ніяк не розуміє. Але хіба ж то варта нарікати, коли й так не знаєш, чи всі, що тебе слухають, не тримають його сторони? Та хай уже так буде — щоб лиш ми здорові були. Бо нині за здоров'я не так то вже й легко, особливо старому емігрантові. Старому не на мої роки — хай мене ніхто так не кривдить — але старому по множеству років в Америці. То ж уже 25 літ, як ми сюди приїхали з Німеччини! Нас вийшли стрічати пани з ЗУДАКУ-у, і, дай їм Боже здоров'я, знайшли працю. Пам'ятаю, як мені сказали: ви підете клінувати гавзи, а ми вас на початку будемо підвозити карою, заки не відстанте пейди. Ну, й смішно тоді було і незрозуміло з такої мішаної мови — здавалося, що ніяк не звикну, так серце боліло. А тепер і сама мішаю і серце зовсім через це не болить. Нас тоді називали скитальцями — а тепер то ми й досі скитальці. Скитаємося в тій Америці з міста до міста, все ганяємо за чимось ліпшим, а згодом, купили хату у Філядельфії в середмісті. Довго ми там жили і не можу нарікати, сусідів мали добрих — коли ж бо наші куми пішли на Норд. А в нас то так: кум купив телевізію, то й ми мусили, бо страх не хотілося бути гіршими. Далі пішло те саме з карою, а тепер пішли за ними і з хатою. І живемо. В зимі сніги часом засипають, що й вікна не видно, але як зачне підходити під Великдень — ой, то ж то красно тут і свіжо! Та й так само, як колись, у Краю — мушу турбуватися за нове вбрання, бо тут кожна одна наперегони: хто фاینше і хто яєніше. Та я їх усіх побила: як пошила собі пінкову сукню, так заясніла на всю околицю.

Здається мій чоловік має часом рацію. Він усе мені до-рікає, що як я хочу йому сказати про якісь свої троблі, то він вперед мусить вислухати всякі інші небилиці. Та ж то тому, що нема перед ким виговоритися, а як і є перед ким, то ніхто тебе не слухає. То я й хотіла вам сказати — про Великдень.

Ой, давно ми вже з Краю, давно — а так і бачиш усе, як на картині. Як тут цілий гавз, так і там шурували хатину, аж ясніла — аж малі шибки сміялися до сонця. А в квітну неділю срібними базьками — легко, щоб не пооблітали, били дітей і приказували: не я б'ю, лоза б'є, за тиждень Великдень, паска, ковбаска, свячене яйце по столі товче. Тоді маїли ними святі образи. А як пекли паски й красили крапанки і досвіта, до схід сонця, ішли святити! А вже найфайнішу писанку давали єдомостеві... Гай, гай! Та я й тут не забуваю за традицію — виробляю з легкого тіста паски, а з твердішого викручую на них хрести і птахи — і таки мушу вам признатися, що все думаю про свою куму: щоб не вдалося мені гірше, як їй — чомусь то гонор за традицію такий у мене великий! І так мені здається, що мене таки ніхто не побив з тим великоднім печенням. А думки насідають знов... і знов бачиш себе не в капелюсі з рожами, а в штудерно вив'язаній хустині. Навколо церкви людей повно і жінок — а дівок і парубків, а дітей — і не перелічиш. І дзвони грають цілий день, а що вже гагілок співають — усяких, усяких. Давні роки, а так, як нині — нічого не забула.

Питалася мати сина,
Що коштує та дівчина;
Тобі, мати, не питати,
Що коштує, треба дати,
Іарнець меду, іарнець пива,
То дівчина чорнобрива.

Гай, гай, гай!..

Або оцієї:

Ми кривого танця
Не введем кінця.
Молода ключниця
По замку ходила,
По замку ходила,
Челядоньку водила.
На дівоньки віноньки,
А на баби роботоньки,

А на малі діти зросту,
А на жидів коросту,
А на циганів трястя,
Дай нам, Боже, щастя,
А на панів безголов'я,
Дай нам, Боже, добре здоров'я!

Та й накрутилися ми того кривого танцю — аж думки
закрутилися мені в голові, як згадала. А тоді отакої:

На поповій сіножаті
коні ржуть,
Вийди, вийди, паніматко,
щось продають.
Продавала та й дячиха
дочку свою,
Перебігла боднариха,
купіть мою,
Ми вашої не хочемо,
ваша стара,
Штири ночі горшки мочить,
три дні мила.

А потім далі:

Ой зацвили фіялочка,
зацвили,
Аж всі гори камянії
встелили.

Ой, встелили, встелили мою душу згадки про наш Великдень у Краю! Мій старий зараз же гримнув би на мене, що я розкисла. Коли ж бо хочеться сказати комусь ще далі — як прийшов той обливаний понеділок. Вже зранку дівки вбиралися святково і виходили на вулицю — то ж така мала б жаль через цілий рік, якби так ніхто не замітив та не облив. О, я то завжди мала щасття — на мене парубки вже так і чекали з відрами. Раз то занесли аж під криницю і так облили, що я потім два місяці кашляла і пила цибулю з медом. Але з того ніхто довго не хворів — то ж великодня традиція. Де вже тут, в Америці — за тією працею та й тими долярами і ніщо тобі в гадці не сидить. Пішли ми в Світлий Понеділок до церкви — та де вже тобі вода, де обливання — і забулося! — Христос Воскрес! — кажу я кумові під церквою. — Воістину вос-

крес! — відповідає, та й відкручує якусь пляшечку. Як полив, як полив — аж сльози в очах за традицію стали! Хоч вода не з криниці, а парфумована — то я все таки ходжу горда і щаслива. Ще не забулися наші давні звичаї — і ті фіялки, що нам пахли, як ми колись співали гагілок, так вони мені тепер пахнуть на моїй пінковій сукні. Так мене мій кум облив!

(Оригінальні гагілки з містечка Щуровичі, коло Бродів)

ТІ З'ЇЗДИ ВСІ СЬОГОДНІ...

Як хочеш, милий брате,
Ще молодість згадати,
Побачити минуле,
Згадати, що забулось —

На це для всіх надійно,
Тихцем, безперобійно,
Чи в осени, чи в літі
Є з'їзди по всім світі.
Ті з'їзди всі сьогодні
Тепер такі вже модні!
З'їжджаються львов'яки
Із міст і з сіл всіляких,
(Бо, як про Львів йде мова,
То зараз всі зі Львова!)
А ті, що з Перемишля,
Одної гадки й мисли
Зібратися зараня
І з-перед і з-Засяння.

Стрияни страх важливі
І на красу вразливі
По довгій розговірці
Зійшлись на Кобзарівці.

З'їжджалися гуцули
Від Жаб'я по Рунгури,
Красавиці й легіні,
Та не на возі й сіні,
А в фордах, кедиляках,
В смокінгах і у фраках —
(І хіотали діти,
Почувши рев трембіти!)

Ішли на з'їзди гучні
Всі професори й учні,
Усі колишні кралі
В віці все далі й далі...
(В цих ні сліду розлуки,
Якби не діти й внуки!)

Була ще Тербовля
І Волинь аж з-під Ковля,
Були „Маслосоюзи“,
Відважні й боягузи,
Ревізіоністи,
Націоналісти,
З „Хреста Золотого“
І ще їх много, много...

Косів зголосився,
Делятин впросився,
Навіть Печихвости
Мали масу гостей.

Тепер усім на клопіт,
Плянує з'їзд Тернопіль,
А на великий збір
Надіється Самбір.

Станиславів, брате,
Теж почав збиратись,
Так москалі, „взнали“,
Перейменовували.

Та сьогодні, брате,
Превелике свято:
Земляки важливі,
Гості особливі;
Цибульники наші
Наварили кваші,
Цибулі вкришили,
Гостей запросили.

Нафтові обличчя
З-під і з Дрогобича
Сіяють щасливі —
Це ж їх свято нині!

А славні мамахи
Та й до саламахи
Додали шампана.
Бавимось до рана!!

ПІСНЯ ПРО ЩАСТЯ

Ой, чи знаєш, милий брате,
Що то щастям називати,
Я, мабуть, не знаю це теж.
Бо чи маєш ти дівчину,
Чи горілочки плящину,
То щастя, здається, без меж.

Ох, як хотів би я знайти собі
Так хоч крихітку щастя на землі,
Бо, хоч маєш ти доляри,
Вони діють певні чари,
Але щастя — це не те!

Довго ходив я, по світі блукав
І щастя все шукав.
Часом здавалось вже маєш он-он,
Та бачиш — це лиш сон.
До щастя нам тепер замкнена путь,
Два леви там його все стережуть.
Дарма шукати, шкода, брате, слів,
Бо щастя — це наш Львів!

Ой, як хочеш, милий брате,
Рідний Львів ще оглядати,
Думками на Замок іди;
Чи сусід твій з Кракеданів,
Любить Винники, чи Янів,
Чи теж він з Зимної води!

Ох, як хто любить щиро Стрийський Парк,
То побажай йому від мене так:
Чи з Голоска, чи з Янова,
Всі прямуємо до Львова,
Не зазнаєм там біди.

То ж я сердечно бажаю вам всім:
Думками ген ідім!
Там Юр і Вали давно вже нас ждуть,
Свята для нас це путь.

Ах, Львів, наш Львів, побачити хоч в сні,
Без тебе жить не хочеться мені —
Хочу до Львова, аж гину, повір,
До сонця, ясних зір!

ПРО ЛЬВІВ

І день іде і ніч іде —
І рік за роком проминає
І в краю тім чужім немає
Ані порадоньки, ні втіх.
Дружина плаче, нарікає,
Дітвора нудить, докучає
І я ридав би, як би міг.

І що з того, що в мене хата —
Правда, не пишна, не багата,
Та все ж своя, є власний кут,
Що діти ходять неголодні,
Розваги мають, строї модні,
Коли нема, немає тут
Отого сонечка ясного,
Отого города святого,
Де молодість моя пройшла —

Де край любити вчивсь зарання,
Де розцвіло моє кохання,
Могилка Мамина свята.
О, городе, коханий Львово!
Тебе забути нема змоги,
Тебе ж я бачу тільки в сні.
Та прокидаєшся — о, горе!
Мене від Тебе ділить море
І жить не хочеться мені.
Та нас тримає віра в Бога.
Хоч і терниста нам дорога,
Та кривді правди не змогти,
І прапор наш, а Бог так схоже,
Ще з вежі гордо залопоче.
О, Львово мій! На нас Ти жди!

В У К Р А Ї Н У . . .

Лечу ...
Лечу, простерши крила в височінь.
Над нами небо-зорі й ось-ось досяжний місяць,
Під нами хмари і морська глибінь,
За нами рідна чужина.
Попереду оспівана й, здавалось, недосяжна,
До болю рідна — Україна моя!
Мчимо у трьох:
Бог,
 і подруга моя,
 і я.

Невже завершиться те чудо,
Що я землі святій на груди
Упаду в радістю й риданням?
І тільки з зустрічі настанням
Скажу Вітчизні про всі муки,
Народжені з туги й розлуки,
Про болі, сльози і страждання,
Про безнадійні сподівання.

Та обіцяти — прости, Нене,
Не в силі я тепер уже зостатись в Тебе.
У мене в серці дві частини:
Для Батьківщини і чужини.

За нами дальна далина.
І хоч у літаку народу тьменна тьма,
На зустріч щастю мчимо ми тільки в трьох:
Я,
 і подруга моя,
 і Бог.

„СВІЙ ДО СВОГО“

У нашім любім місті
Почуєш різні вісті,
Побачиш всякі дива :
Партійні щедрі жнива,
Є радіопроеграми,
Зголошень цілі гама,
Кличі важкі і смілі
На всі народні цілі.

На УККА збирайте,
На ЗУДАК теж щось дайте,
На церкву і на школу,
На „Тризуб“ для футболу —
Залишенцям в Європі,
Всім жертвам по потопі,
Усім по землетрусу,
Охотно, без примусу.

У нас тут, між купцями,
Є всього до безтями ;
Свій товар кожний тиче
І „свій до свого“ кличе.
Там землячок до бари
Іде по теплі дари.
Не жалко дати гроші,
Як напитки хороші !

Є гарні просерні,
Штудерні майстерні,
Бюра висилкові,
Аптеки чудові,
Дехто пішов в гори,
Інший купив море —
Та дармо, мій брате,
Ти будеш чекати
На клич „свій до свого“ —
Куди нам до того?

Перш за „свій до свого“
Ми страждали много;
Мучились, карались,
Ворогів лякались,
Завзяттям палали —
Кличі скрізь лунали
Й любов'ю горіли:
Все на рідні цілі!

Тепер нам не грозять
Ні тюрми ворожі,
Ні бійка, ні стріли,
Червоні, ні білі —
То ж за що змагатись?
Геть клич цей із хати!
До свого вже й тато
Не йде купувати —
Ще й діти мудрують,
І мами бокують.

Приходять з роботи
Всі патріоти
Змучені дуже —
І ім байдуже,
В чій крамниці
Важкі полиці;
А свої гроші
Сиплють досхочу
Просто зі жмені
В чужі кишені.

А зате на ділі
На народні цілі
Нема кому дати.
Йди до купців, брате!
У них крам хороший,
Роблять силу грошей;
Я сам часом стану
Та до них загляну
І дам їм загальну
Піддержку ... моральну.

І хочеться знати :
Невже, сестро, брате,
Не болить ні трішки
Душа за ті грішки?
Тож вдармося в груди!
Чи в нас місце буде
На клич „,свій до свого“?
 Нам вже не до того.

МОЇЙ МАМІ — НА „ДЕНЬ МАТЕРІ“

Найдорожча!

У болях Ти мене на світ привела, Мамо, і потім цілий час боліло в Тебе серце... Чомусь так хочеться мені почати цей мій лист до Тебе, моя Мамо, в цей день, що його в Америці відзначають дуже врочисто, присвятивши культу матері. В цей день правляться по церквах Богослужби в її наміренні. В цей день діти стараються бути з своїми матерями, моляться за них, обдаровують усякими дарунками. В цей день усі мешканці цієї країни чіпляють собі на одяг білу, або рожеву квітку. У кого біла — знак, що за нього мати молиться в небі. Я зі щастям чіпляю собі рожеву квітку. Я гордо споглядаю навколо, мовляв: бачите? В мене рожева квітка! Подивляйте! — Але прохожі йдуть мимо мене байдужі, не передчуваючи гордості в моїй душі з приводу рожевої квітки. У них теж такі самі (ах, мій Боже, як у багатьох із них, бідолашніх, білі!) — і всі вони, можливо, мають теж якісь почуття в душі.

Хотіла б я Тобі, Дорога Мамо, дати в цей день дарунок, так, як і мої діти, хоч скромно, мене обдаровують. Я Тобі, Нене, дарую мою тугу, що мов туман снується за мною багато літ з того часу, як я відійшла від Тебе. Ти плакала тоді, Мамо — ой, як же боліло тоді в Тебе серце! І мені було тяжко й невесело. Чи ж знала я, що ми чи не назавжди розійшлися? Чи ж могла я думати, що жорстокі люди створять кордони, через які важко пройти? — Я знаю, Мамо, що в Твоїй, як і моїй душі, немає місця на кордони. Наша любов — Твоя материнська, а моя доччина, взаємно до себе приходять і потім заходять у наші серця — Твоя до мене, а моя у Твоє. І тоді в такий час я згадую своє миле дитинство з Тобою. Чи Ти пам'ятаєш, Люба Мамо, як Ти поїла мене козячим молоком? Як Ти бігала навколо стола, щоб мене зловити, приманюючи солодкою шоколядкою? І як потім я врешті корилася — не з послуху для Тебе, ні! Мене притягала ота солодка примана! — Ти ж мусиш відживлятися, моя дитино, дивися, яка ти бліда — журилася Ти. „Бліда“ їла шоколяд, ганяла й від того става-

ла рум'яна. — А чи тямив Ти, Мамо, як я зашивалася в садочку (щоб ніхто не бачив!) і читала, або вишивала? Я так втікала від обов'язків у кухні, що належать кожній дівчині. Моя старша сестра Ірися була працьовита й господарна. (Мала Лідка не йшла в рахубу). Вона часто скаржилася Тобі: Мамо, вона нічо не хоче допомогти, тільки читає, бо це їй приємне. Я теж так могла б! — Та нехай, дитинко, нехай читає, коли це так любити. От, вона завтра буде помагати, я тобі обіцяю! А тут я вже притчу про Марію й Марту пригадувала сестрі (щоб їй дошкулити!) згадуючи, як Тато читав у церкві: Марто, Марто, печешеся і мовл'яше о мнозі, єдино же ест на потребу — хвалилася я знанням св. Письма. Ти тоді, Мамо, з подивом дивилася на мене — і я знов була звільнена з обов'язків щось робити. (А насправді — то я була далека від євангельської Марії — от, просто лінива та й годі!) — А рано — Боже мій, як рано хотілося спати! І знов моя сестра: Мамо, я теж поспала б, як і вона — але от, допомогти треба, як хочемо піти скоро купатися. — Лиши її, доню (це так про мене!) вона така анемічна. Хай поспить ще трохи! — І „анемічна“ спала. Спала не з анемії, ні! Спала, бо так добре було ще полежати. Спала, бо чула материну ласку за собою.

Моя Дорога Матусю! Твоя, на вигляд слабосила, доня виросла на сильну настільки, що потрапить мужньо пережити розлуку з Тобою. — А Тебе за всіх боліло Твоє бідне серце: за мене, що пішла від Тебе в світ, за сина, що воював у Дивізії, за батька, що замучився на засланні в Сибірі, за зятя, що згинув трагічно, залишаючи Тобі сиріт...

Ах, Мамо, я знов згадала щось... Це, може, звучить смішно, але я хотіла б Тобі сказати, що було головним мотто моєї туги за Тобою тут, на чужині.

Це було дуже давно. Я, будиши малою дитиною, врізала палець. Текла кров — і, звичайно, крику було більше, як болю. Я прибігла до Тебе з плачем. Ти зробила жалісний вигляд — ах, який він видався мені тоді страдальний (може й справді той пальчик так болить?) Ти взяла мене за руку, поцілувала зранене місце і сказала ніжно й співчутливо: бідна ти, моя дитино! — Я почувала (як це могло таке статися?) — я відчула, що палець зовсім перестав боліти. Я вважала тоді, що ті чародійні слова зробили чудо!!!

З того часу, коли тільки в пізнішій моїй житті мені було важко і сльози блищали в очах, а мої діти, обступивши, питали,

що мені є, я їм казала: мені хотілося б тільки, щоб моя мама, як мене щось болить, сказала мені оце чародійне, тільки одне: бідна ти, моя дитино! — Мої діти недовірливо дивилися на мене: така велика мама, а називає себе дитиною. Смішне! — А дитиною я є справді, доки Твоє турботне серце в Ріднім Краю б'ється для мене. Доки дрижачою рукою кладеш — які ж рівні рядки письма на папір і мені посилавш. Доки Ти, Моя Мамо, ввижаєшся мені хоч у сні. Доки Твої молитви помагають мені переносити всі життєві турботи. — Я не можу сказати, що я є скромна й бажаю собі в цей день небагато. Мої бажання може смішні, але вони непереможні: я хотіла б з Твоєї руки напитися склянку молока, щоб воно було осолоджене Твою ласкою. Я хочу читати книжку вволю, щоб Ти спинила той час, що не дає мені цього робити. Я хочу рано довше поспати тоді, як будильник неблаганно дзвонить і пригадує, що треба спішитися до праці, щоб Ти, Люба Мамо, сказала моїм навколо: хай поспить ще трохи, вона така анемічна. Я хочу до кінця свого життя носити пришпилену на грудях рожеву квітку, щоб мені всі завидували. Я, врешті, хочу, як колись, прибігти до Тебе, Матусю, з плачем зо своїм зраненим серцем. Воно, як колись палець, стікає кров'ю з туги за Тобою, аж рожева квітка від нього побагровіла. Воно, справді, болить! Візьми його ніжно й обережно, Матусю, як це тільки Ти вмівш, і пожалій мене. Скажи мені тільки те одне, чародійне, що є мотто моєї туги за Тобою через ціле моє скитальче життя: бідна ти, моя дитино!

Може — перестане боліти?

Годі вже, Мамо!

Твоя Оксана

На різні okazji

GRADUATION

(Синові Яремі)

Вчора син мій став казати :
Ви на мене не чекайте,
Бо мені тепер ніколи.
В школі маю пильні збори —
Graduation!

І пігнав! Я й обімліла.
Господи! В тім слові сила!
Це так швидко, що й не ждала —
Я й не зчулась, проказала :
Graduation!

Що за музика чудова
Із одного того слова,
Що за пісенька це вдала —
Я зненацька заспівала :
Graduation!

Вже й думки, не знати звідки,
Ніби кажу до сусідки :
Прошу пані, чи ви чули,
В нас велике свято буде —
Graduation!

То знов страх за серце тисне!
Ану ж горе, як навмисне —
Як він піде й перепаде,
Що мені тоді остане
З graduation?

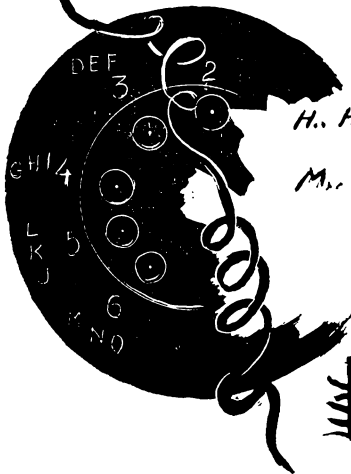
Чуття маю страх багато!
Хочу світові кричати :
Гей, радійте з нами, люди!
Ви ж знаєте, що в нас буде?
Graduation!!!

SALLY
ROSA GRACE

PHYLIS HELLO
SANDY

WHO?
Wow!!!

Н.. Н.. НА.. НАТАЛКА!
М.. М.. ММ МИРОСЯЯ!
Нарешті.....

МОЄМУ СИНОВІ В ВЕСІЛЬНИЙ АЛЬБОМ

Уже від малої дитини я любила читати Шевченків „Кобзар“. Як доросла настільки, щоб розуміти поему „Гайдамаки“, то закохалася в її героїв Ярему й Оксану. Тоді до своїх щоденних молитов я додавала: Боже, дай, щоб я дістала чоловіка й щоб ми мали сина та щоб я могла назвати його Яремою.

Бог вислухав мої молитви. Дав мені чоловіка доброго, згідливого й послав нам сина. Мій чоловік мені не перечив, як я сказала, що ми назвемо його іменем Шевченкового гайдамаки.

Ярема ріс. І я молилася: Боже дай, щоб мій син був здоровий і добре вчився! Бог вислухав мої молитви і я була щаслива.

Ярема почав доростати. Я помітила, що дівчата оглядаються за моїм сином. У мені збудилася материнська гордість: мій син починає бути мужчиною!

Одного разу я відбираю телефон: Hello! May I talk to Jerry, please? — Who is talking? — Mary. — Я похолола. Не можу ж я його відривати від книжки для якоїсь там розмови. — He is not home! — На другий день знов телефон: Hello! May I talk to Jerry, please? — Who is talking? — Sally. — Моя материнська гордість за доростаючого сина впала на саме дно. — He is not home! — Тоді, порадившись з власним сумлінням, я рішила: Ярема здоровий, добре вчиться. Треба просити Бога за іншу ласку, може важливішу в його житті. І я змінила молитву: Боже, дай, щоб Ярема стрінув у житті українську дівчину!

Бог часто вислухує молитви своїх дітей, хоч вони й не завжди собі на це заслуговують. За якийсь час відбираю телефон: Добрий вечір! Чи я можу говорити з Яремою? — А хто говорить? — Наталка. — Але ж певно! (Що там книжка! Це ж до Яреми дзвонить українська дівчина!) — На другий день знов телефон: Цілую ручки! Чи я можу говорити з Яремою? — А хто говорить? — Мирося. — Добре доню!!!

У житті завжди так буває. Коли дістанемо щось, за що просимо, воно видається нам надто мале — і ми помічаємо, що

хочемо чогось більшого. Я почала зануджувати доброго Бога новим проханням: Боже, дай, щоб Ярема стрінув у житті українську дівчину, але, якщо це можливе, хай вона називається Оксана. Бо й що ж тоді варта таке гарне ім'я Ярема без такого ж гарного імени Оксана?

У Бога нема нічо неможливого, а моє прохання не видалося Йому смішним.

Одного дня Ярема стрінув Оксану, а Оксана Ярему. Того ж дня я відчула, що ті двоє дітей належать до себе. Оксана була призначена Яремі вже з того часу, як я до свого прохання-молитви додала малу поправку: і якщо це можливе, Боже, хай вона називається Оксана...

Тепер, коли доля злучила тих двоє молодих людей на все життя, мені треба придумати нове прохання до Бога. Однак, заки це зроблю, мені належить подякувати Йому від серця, що був ласкавий для мене. Тепер я вже не зможу сказати: що варта таке гарне ім'я Ярема без такого ж гарного імени Оксана? Я тільки можу ствердити: що варта мій син Ярема без Оксани, а Оксана без Яреми?..

І К Е Р О В І

Шукайте — знайдете,
Йде поміж хати;
Не штука шукати,
От штука — знайти!

В процесі шукання
Був наш гість Івась.
Шукав цілу вічність,
Знайшов — тільки раз.

Союз Українок
Ціль його шукань;
Наш Відділ Десятий —
Це предмет відхань.

М И К О Л І

„У неділю рано він прийде,
У неділю в танок поведе,
Танцювати буде він та я,
Ах, чому неділя не щодня?“

Так співається у пісні,
Так читається у вірші,
Я ж кажу, що серце чує:
Понеділок теж незгірший!

Я на світ прийшла в неділю
І сказати можу сміло,
Що гордився мною батько,
Що раділи всі нащадки;
І матуся промовляла:
Рости, доню, гарна, жвава!

Та їй в серці щось лоскоче:
Понеділок, день робочий.
От, як би так доня мила
В понеділок народилась,
То їй не жалко було б труду;
З понеділка — були б люди!

Так, як все в житті — й неділя
Проминає, мов чар-зілля.
На ратуші б'є година
Дванадцята. Боже милий!
І серденько враз зомліло:
Це ж бо прийшов... понеділок!

З понеділком нові мрії,
Сподівання і надії,
Коли ніченька минає,
Понеділок наступає.

Вийшла заміж я в неділю —
І сказати вам не вмію,
Щастя в серденьку багато,
Так і хочеться співати:
Гей, мій світе, гей, мій друже!
Глиш довкола — і на мужа.
Нараз серце защеміло:
Чом же це... не Понеділок?

ХОРОВІ „КОБЗАР“

Якби співали ми, як треба,
То й цар не гримав би на нас,
А то стаємо просто неба
І лиш горлаємо раз-враз,
Або ще гірше — одні одних,
Де тільки можемо, цькуємо
І лаємо.

В нас завелось
Тих диригентиків чимало.
І так не стій і так не дми,
А повернися вліво, вправо,
Живіт назад, а руки вбік,
Та ні-бо, наперед.

О, доле,
Давайте слухать лиш царя!
Він на такеє має лік.
Хоч часом різко вас уколе,
Аж юшка з лоба потече,
Та часто й ніжно заговорить;
Хотів би слухать ще і ще
І так співати без упину
Про козака і про дівчину —
Сюди ж прийшли ми лиш на те.
О, царю в нас ти не такий то
Вже й дуже строгий. Добре знаєш,
Що і кому, коли, де й як.
Бо ти і ми — однеє тіло,
Одна душа — це знає всяк.

Благословенна завжди будь
Святая праведная пісне
Святого слова на землі!
Тобі і нам єдина путь.

ЛІЧУ НА ПРОБІ

Лічу на пробі всі хвилини
І лік забуваю.
О, Господи, як то тяжко
Тенори співають!

А баси гудуть за ними
Фальшиво і стиха.
Баритони теж зазнали
В своїм житті лиха:
Їм на пробі не дарують
Ніколи, нічого.

Ой, френклінськими вулицями
Між союзянками й кобзарівцями
Три проби шумно протекли.
Багато в декого взяли
Завзяття й впертого звичаю
І в забуття десь однесли.
А я дивлюся й сам не знаю,
Чи знову спільно залунає
Святої пісні голос новий
Музичної тії обнови,
Чи, може, знову оживе
Якесь там „хочу“, чи „не хочу“
У декого. А я, брате,
Таки буду сподіватись,
Таки буду виглядати,
Спільних зусиль дождити.

АВТОРОВІ „СМІШНИХ СЛЬОЗИН“

Не штука, милий брате,
Сміятись, чи ридати,
В житті бо нерозлучно
Раз смішно, а раз скучно.

В житті в нас все довкола,
Як каже сам Микола,
Смієшся і танцюєш
І з лихом заночуєш.

Та штука це велика
Сміятись з горя й лиха
І мати хоч хвилину,
Як він —
 смішну сльозину!

О ПІВ ДО ДРУГОЇ ГОДИНИ

Подія це була великої ваги.
Ні жарт, ні прости!
Для українських ревних патріотів,
Що в запічку сидіти не хотіли,
Ні коло жінки грітись, ні бавити дітей,
Яким неволя й гніт у серці кров'ю обкипіли,
Таким ввижалася свободи візія.
То кличка шекспірівська
„бути, чи не бути нам“
Ходила між братів,
То висіла в повітрі,
снувала між хати,
чіплялася плотів —
Творилася Дивізія.
Гей, всяк, хто жив, у кого руки дужі,
Кого не страшать сни кривавих жнив,
Кому світанок волі не байдужий,
Ставай в ряди,
Іди!
І ми пішли — такі, як ти, як він,
Як брат мій, як товариш,
Чи з міста, чи з села,
Чи з гір, чи з полонин,
Підгір'я, чи долин —
Страхом, чи смерти маривом ти їх не вдариш!
Пішли назустріч сонцю золотому,
У соняшну вступили візію,
Пішли в Дивізію.
Ну і почався наш аркан кривавий,
Ще здосвітку, ще зранку,
На зорі, на світанку,
Одної дощової днини,
О пів до другої години.
Танок пекельний був —
то раз гопак огнистий,

То козачок, дрібушка, чи чардаш,
То знов кадриль, повільний, як конання,
Та кожний наш!

Гарячий і тремтливий, як кохання.

— Процай, матусе рідная моя!

Тобі вже кучерів моїх не розчесати!
— Здорова будь, дружино вірна, бойова,
Що плід сподіваний під серцем носиш;
Твій муж і батько поклався гордий спати,
Хоч знає, що в світлицю його вже не запросиш.

Ні довго, ні коротко тривала ця забава.
Кому здалась моментом,
Кому цілим століттям.
Ввійшла у книг сторінки, як невмируща слава,
Що чуйно спить, покрита

смерковим вже віттям.

Для нас її початок і кінець
Одної дощової днини,
О пів до другої години.

Та для дітей і внуків наших, чи правнуків,
Для тих, кому ще серце не затвердло,
У кого ум ясний і дужі руки,
Кому бажання волі не завмерло —
Для них, напевно, буде час той сам,
Що й нашим був колись батькам, братам.
Це буде соняшної днини,
О пів до другої години!

ДИВІЗІЙНІ КОЛОМИЙКИ

Ой, їхала колійочка
На дорогу втерту
Та й завезла Дивізію
На 24-ту.

А я в нашій парафії
Співаком си славлю,
А я братію хоробру
Як зможу, представлю.

Пан Ліщинський вже полковник
(Злобні кличуть „тату“)
Вибудував в Лігайтоні
Для внуків палату.

Там Козак і Пан Забродський
Урадили раду,
Впаде ворог, по-геройськи
Цофнуться до заду.

Актор Геньо джигун хлопець
Скоро авансує,
Без титулу „пан поручник“
Він тебе не чує.

Маєш дочку, хочеш сина,
Спитай Ромця Клоса,
Обложився козаками,
На всіх глядить скоса.

Олесь Білик „і це і те“
Пише в „Америці“,
Одні хвалять, інші кажуть:
Плете небелиці!

Хто з вас, хлопці, пам'ятає
Бернадина Леся?
Їм на фермі кури піють,
А когут несеться.

„І ми не ми і я не я“,
Це вам треба знати,
Так наш Прончак завжди любить
Запротестувати.

Всі дівчата й молодіці
Терпнуть що не міра,
Як їм в очі заглядає
Пан поручник Скіра.

Зуляк колись дивізієник,
Тепер мельниківець,
Усі пляни офензиви
Пішли в нього ввівець.

Полатайко просто з війська
Пішов торгувати,
Очком вправо, очком вліво —
Пропає, пане брате!

Наш Бобинський гроші з гандлю
Пхає до панчохи,
Круть-верть сюди, круть-верть туди
Та й течуть потрохи.

Одежинський зміняє військо
На політиканство,
По драбині пнеться вгору
Між тутешнє панство.

Мамчура до війська вняли
Коней лікувати,
Давав хлопцям медицину,
А на що, не знати.

Як Лісяк вам нагадає
Про звичай стрілецький,
Вдає кожний, що ще має
Вигляд молодецький.

А всіх хлопців дивізійних
Не перелічити,
Ви до нас жалю не майте,
Мусимо кінчити.

З Новим Роком вам бажаєм
Мужности багато,
Як вас знов до війська візьмуть,
Ідіть мов на свято!

ДИВІЗІЙНИКАМ

Гей, хто в війську не буває,
Той не бачив, той не знає,
Як вояцтво там живе,
Як там треба часом тяжко
Смерть носити наопашку,
З молоком мід не пливе.

Тут тобі фельдфебель, братку,
Заглядає в кожну шпарку,
Аж тебе збирає страх —
Чи всі гудзики на місці,
Чи порядок є в валізці
І чи канти на штанах.

Він до тебе завжди з перцем
Заглядає в само серце,
Щоб ти часом не пропав,
Бо там вдома жінка плаче,
В тебе ж є вояцька вдача —
Глянув, моргнув — вже спіймав!

ПАМ'ЯТІ ДИТИНИ

Він був такий, як, мабуть, усі хлопчики на світі: веселий, жвавий, непосидючий. Мав великі темні очі, отінені довгими віями, дугою брови, простий носик і ясне хвилясте волосся.

— І не могли ті рівні білі зубки дістатися дівчинці? — задивлялася з любов'ю мати.

— А чому б то? Хіба хлопчик не має бути гарний? — боронила бабуня.

Молодим батькам він видавався незвичайний. Над усе любив бавитися автами — різної величини. Міг годинами самотньо сидіти над ними, возити їх, роздумувати.

— Мабуть, буде інженер-механік, або якийсь подорожник. А взагалі — це буде моя права рука, я це бачу, — міркував уголос батько.

Але, як мати господарила в кухні, прибігав помагати — тачав тісто, розсипав муку.

— То буде мені помічник, — вбачала в ньому мати куховарські здібності.

Але хлопчик уже стрибав, строїв усякі міні, бавив цілу родину.

— Буде актором — снував свої пляни дідуньо, а вголос, щоб розсмішити приявних: — Мабуть, буде комедіантом у цирку.

Не так думала бабуня. Спостерігаючи в церкві побожне скупчення дитини й незугарні хрести, що їх клав рученятами, куди попало, вона вирішила: буде священиком.

— Що ти на це, молода мамо?

— Я згідна. Маю їх трьох, радо посвячу одного з них на службу Богові, як тільки того забажає.

Два більшенькі братіки пробували над ним старшувати. Не дався — йшли в рух кулачки, забігали ноги, оченята сипали іскри.

— Молодець, буде вояком! — так стрийко, молодий вієнамський ветеран. — Будеш, синку, боронити Україну?

— Так! — відповідав рвучко, не знаючи, що від нього хочуть.

З молодшими сестричками був уважливий, дозволяв бавитися своїми іграшками, чи тягати себе за чуприну. (Мама ніяк не дозволяла батькові її підтинати).

— Чи не джентлмен наш малий? — вставляла своє ще одна бабуня.

Незвичайні пляни й побажання мала старенька прабабуня в Україні. Вона писала, що мріє побачити ще під кінець життя своїх любих правнучат з Америки.

Одного дня сталося щось, що перекреслило пляни цілої родини. Хлопчик не став інженером, ні правою рукою батька, ні помічником матері. Він не вибився в актори, ні не сповнив передбачуваних сподівань бабуні стати священиком. Не вспів доказати, що буде джентлменом, ані не доріс бути вояком, щоб воювати за Україну. Старенька прабабуня не дочекалася бачити свого веселого правнука з великими темними очима.

Він став тим, про що ніхто не думав, не надіявся, не мріяв, не сподівався...

Мав п'ять рочків і на ім'я йому було Яремчик.

Хтось, не питаючи нікого, Сам вибрав йому професію.

Хлопчик став янголом.

Л И С Т О П А Д

У мене син єдиний був,
Не те, щоб красень,
Не те, щоб і найліпший...
Ні, ні...

Та, що це я кажу!
Найкращий і найліпший від усіх!
Стрункий та худощавий,
Синьоокий, чуб білявий
І ось — нема...

Забрав мені його буревій Листопад —
Такий болочий, грізний, рідний
Волі бій.

І він пішов,
Пішов, не кажучи мені про це ні слова.
Тільки:
Прощай, не плач,
Смішна ти, моя мамо,
Я прийду.
І це все...

Чи ж ніколи
Мені його не бачити ще раз?
Піду, спитаю других, як і вас,
І розкажу їм, як і вам, все від початку:
про сина, про Вітчизну, про наказ.

Шукаю сина, йду, питаю:
Чи ти його не бачив?
Може ти?
Не чув?
Не знаєш?

У мене він єдиний був,
Не те, щоб красень,
Не те, щоб і найліпший...
Ні, ні...

Та що це я кажу!
Найкращий і найліпший від усіх!!!
Стрункий і худощавий,
Синьоокий, чуб білявий ...

„Спи, синочку, спи,
Очка зажмури,
Над тобою твоя мати
Шепче молитви“.

Піду! Спитаю других, як і вас,
І розкажу їм, як і вам, все від початку:
Про Рідний Край, про всіх Синів
і про Наказ!

ТЕАТРОВІ ПРО ТЕАТР

Чарівна нічка місто вкрила,
Світла у кюльбі мерехтять,
Всюди тихенько, тільки злегенька
Народ іде у наш театр.
Там вже музика на п'яніні
Тужливу пісню виграла,
А хтось на сцені тужить, зідхає,
Це про театр він щось співа.
Ах, ти, театре,
Тебе люблю я не на жарти,
Де тебе лину
Як до коханої „на дейт“,
Я б вечорами
Сміявся щиро, до безтями
І як до мами
Прийшов до тебе хоч на мент.

Таємна нічка місто вкрила,
Гості на залі шепотять,
Всюди тихенько, тільки злегенька
Редактор пише щось в зшитках.
Там Шашаровський за кулісів
Дає знаки, мовляв, виходь!
Тоді на сцені знов хтось співає,
Хоче забавити народ.
Кохані гості!
Прийміть слова ці щирі, прості
Про те, що лучить
Так нерозривно вас і нас.
Ми вам з естради
Даєм на смуток добрі ради,
Ви — браво й біс!
Беремо всі журбу за ніс!

ГОРЕ ТЕАТРОВІ!

По діброві вітер віє,
Гуляє по полі —
Це не вітер по діброві,
Це театр в тривозі.

„Розгни його, розгни його!“
Хтось там розкричався.
(Лиш раз пішов до театру
Й той йому не вдався!)

Інший знову критикує:
„Театр поховали!“
Хіба ж такі, як ти, брате,
Йому б жити дали?

В нас на залі вітер віє,
Гуляє, регоче.
Наша публіка театру
Не любить, не хоче!

ЙДИ ДО ТЕАТРУ...

„Театрові в П'ятницю“

Йди до театру,
Моя кохана
В п'ятницю ввечір
До нас у клуб.
Будеш в театрі
Вражінням п'яна,
Бо розважатись
То тільки тут.
Не пожалієш,
Моя кохана,
Тут гумор, пісні, жарти, танці, сміхи йдуть —
Хто раз прибуде,
Той не забуде,
Бо сміх і щастя
Все впарі йдуть!

Йди до театру
Моє серденько,
В п'ятницю ввечір
До нас у клуб.
Я заспіваю
Тобі тихенько,
Забудеш, милий,
Про працю й труд.
Не пожалієш,
Коханий гостю,
Тут гумор, пісні, жарти, танці, сміхи йдуть —
Хто раз прибуде,
Той не забуде,
Бо сміх і щастя
Все впарі йдуть!

Йдіть до театру,
Кохані друзі,
В п'ятницю ввечір

До нас у клуб.
Поклін віддайте
Забутій музі
І розважатись
Йдіть тільки тут.
Часу не жалко,
Кохані друзі,
Тут гумор, пісні, жарти, танці, сміхи йдуть —
Хто раз прибуде,
Той не забуде,
Бо сміх і щастя
Все впарі йдуть!

ЛЕМКІВСЬКА ПІСНЯ

Чого вода каламутна,
Чом я нині така смутна?
Я не смутна, лем сердита,
Бо я сночі била бита.

Била мене мати сночі
За Івася карі очі,
А Івась той наче вітер,
Що в газетах зветься Ікер.

Била мене разів кілька
За Миколу Понеділка,
А Микола страх моторний
Варить добре борщ соборний.

А із вечора до рана
Била мене за Богдана.
А Паздрій наш знаний тато
Любить щиро і завзято.

Ой, мамунцю моя злота,
Не бий мене за Пінота,
За Пінотом панування,
Тільки треба закохання!

Пусти ж мене, мамунцуню,
Най я трошки потанцюю
З Понеділком і з Іваном
І в Пінотом і Богданом!

І Н Ж Е Н Е Р А М

Ах, що за чудова є наука це — інженерія:
Чи то електронія, лісництво, чи машинерія!

Ой казала мені мати
Інженера вполювати.
Інженера, моя доню,
Шлюбний контракт на долоню!
Нехай серденько тріпоче,
Інженера кожна хоче —
Хоч би старий, без манер,
Щоб лиш тільки інженер!

Воля матері, це свято.
От, я й стала промишляти,
Щоб і гарний і високий
І чорнявий, кароокий,
І закоханий по вуха,
Щоб мовчав та більше слухав,
І з контрактом на папері
І з титулом інженера.

І знаєте, друзі милі —
Мені ж тоді пощастило!
Я знайшла собі кохання
Понад всякі сподівання!
Він чорнявий, я бльондина,
Він смаглявий, я калина,
Він високий, я маленька,
Хоч він стрункий, я товстенька —
А закоханий без міри,
А слухняний — хто б повірив!

Ах, що за чудова є наука це — інженерія!
Її легко взяти, як йде на підбій кокетерія!

Та раз вийшла зла пригода :
Я чорнявка вже з природи.
От, раз милий поспішає,
Зовсім ... іншу зустрічає.

(Гарна зачіска — це штука.
Зміна краски — жадна мука!
Я, блондинка завжди модна,
Враз зробилася ... природна!)

То ж всміхаюся так мило :
Несподіванку зробила !
А він ... не пізнає наче :
Пані! Я вас вперше бачу!

Якби знала, що покине,
Далі б фарбувала,
Якби знала, що не прийде,
Була б хитрувала!

З того часу, милі панство,
Я з ним втратила всі шанси
І, хоч серце як боліло,
Інженера відхотілось.
Мені й далі не щастило,
Інженера не зловила.

Ах, що за зрадлива це група людей — інженерія,
Ніщо їх не візьме, ні хитрощі, чар, ні стратегія!

Але з часу перспективи
Як згадаю, серце ние.
Бачу, як в калейдоскопі :
Мала хлопців ще з пів копи!
Був професор, був дентист,
Десь прибився і артист,
Так що ж, коли дотепер
В серці тільки
інженер!!!

ТРИ РОЧКИ

Мому внучкові
Юрославанові

Три роки — це в житті людини небагато.
Живеш, учишся і працюєш,
Працюючи, кохаєш — і чекаєш,
І так три роки загуло!
Спочатку так було:

він і вона.

Любов, закляття і присяга
І вже зв'язала разом доля їх одна.
Спільне життя, зусилля і наснага
І вже тепер вони — це тато й мама.
Всміхнулось щастя, заглянуло в спільну хатину
І розкотилося по всіх кутках як сонцепвіт.
Господь благословив життя їх спільний лан.
Протяжно й голосно чийсь крик аж ген,
під небо влинув.
Ненароком у хаті наче зоря, наче міт
З'явився Хтось.

Це плакав їхній перший син
Юрославан.

Три роки — це в житті дитини страх багато!
Спочатку так було: все, як у мріях, як у плянах — син.
Життя почалося із невігод, у пеленках.
Лежи, лежи та слухай щebetання
Свої матері. Або чекай весь день,
Коли зігнеться аж під вечір над тобою
Обличчя батькове. Там знов зідхання
Журливої бабуні, чи дідів крок
Притихлою, сторожкою ходю.
Та довгий рік пройшов — а там минув і другий
І так настав важний трилітній ювілей.
(Подяку шлю тобі, моя бабуню,
Що так сердечно списуєш цей день!)
По всіх кутках дарунки і папери
І гостей повно — гамір, шум і крик.
Он, на столі, великий торт святковий,

На нім три свічки, напис „Многих літ!“.
Горять вогні, співають „Многі літа“
І „літа, літ“ горлає менший брат.
Привіти й співи йдуть з усього світа,
Та найгрімкіш співає ювілят.
Прочитано від когось телеграму,
Привіт зі Львова, картку від вуйків,
А від Петра з далекого В'єтнаму
Слова завзяті, мужні і палкі.
Квилить у сні найменший брат Ярема,
Ще „літа, літ“ докінчує Тарас.
Над втомленим хлоп'ям палає дядема,
Аж доки третій вогник на білім торті згас.

У „ТРИЗУБІ“ НА НОВИЙ РІК

Минає день, минає ніч,
Багате жниво теж минає —
І так, як завжди, як торік,
Піднявши поли, старий рік
Десь, засоромлений, тікає.

Це він, старезний дідуган.
В руках ціпок, на плечах свита,
На ній торбина, повна діл
І злих і добрих, все поспіл —
І чарка щастя недопита.

Гей, старий роче, підожди!
Невже тобі не до чекання?
Хіба не бачиш ти, що ми
Почали діло й не змогли
Його скінчити до смеркання?

О , милі друзі, марний труд,
Мене спинити вам не сила,
Та йде на зміну новий рік,
Для вас усіх цілющий лік,
До діла хист, до льоту крила.

Беріть у пригощі здоров'я,
У руки силу, в груди міць,
Серця надією налейте
І дружню чарку до дна пийте,
У бій звіть лихо віч-на-віч!

Старий рік щез — і вже не має
Для нас від нього вороття.
Тепер нам Новий Рік засяє,
А з ним відновлене життя.
Він для потрібних для нас фондів
Несе цілий наплечник „бондів“!
В очах надія для нас люба:
Побідна чаша для „Тризуба“!

БУЛО КОЛИСЬ...

Було колись в нашім клубі
Змагуни співали,
Було колись — тризубівці
Волею втішались.
Втішались, дивилися
В радісне майбутнє.

Минулося. Вженилися!
Прощай, незабутнє,
Прощай, наше парубоцтво
Славне та веселе!
Тепер тобі дружинонька
Рано постіль стеле
Та проказує: посуда
Немита від вчора,
Та бо й сам ти, славний грачу,
Ходиш як та змора,
Тільки й знаєш: м'яч та грище!
А я молоденька
Вже світ собі зав'язала,
Дуренька, дуренька!

Устав змагун, обернувся
Та й сльози ковтає:
Ех, немудрий той, хто футбол
На жінку міняє!
Пішов змагун, сів до авта
Та й вишком до клубу.
Ой, там піду, подивлюся
На братію любу,
Ой, там собі поговорю
Про м'яч, про змагання.
Та де ж мені, молодому,
В голові кохання?

Чорна хмара понад кльобом...
То не хмара, брате,
А то ваші дружиньки
Йдуть вас визволяти!

НА ЗМАГАННЯХ „ТРИЗУБА“

Лічу на пальцях всі змагання
І лік забуваю.
О, Господи, як то тяжко
Неділі минають!
Хоч обильно пливають іолі
У ворожу сітку,
Забирають за собою
Всю публіку влітку —
 Наш брат кібіц, мов в гарячці,
 Вертиться на лаві
 І гукає хрипким басом:
 Браво, Тризуб, браво!
І так щотижня, брате милий,
Швиденько з'ївши, що є сили
Женешся автом на змагання.
І не допоможе те, що зрання
Тебе прозвали: ти нездара,
Недобрий муж, ніякий тато.
Та чи не ліпше лягти спати,
Щоб, відпочивши, мати силу
Йти знов до праці?
 Жінко мила!
Ще в спію виспатись як слід!
Бо вже такий кібіців рід,
Що ні дощам їх не спинити,
Ні поцілунками вхитрити.
Хоч перемокне, чи зіпріє,
Про ту неділю тільки й мріє.
І хоч частенько від сусідки
(Він сам не знає, як і звідки)
Назвавши „ріг“ — ой, набере!
І хоч в шпиталь він попаде,
П'яний побідою доценту
Кричить в гарячці:
 „Тризуб, темпо!“

З М І С Т

НА АНДРЕЯ

На Андрія	Прийди до нас
Виливання воску	„Ой, рано, рано...“
Щастя-долі виглядаєм...	Андріївський вечір
Під Андрія	Гей, гук...
Щоб цей вечір пройшов мило...	Кінцева пісня
Андріївська в'язанка	Андріївська сценка
Андріївські духи	Ворожіння на Андря (сценка)

СУА Й СОЮЗЯНКИ

Пані в чорному	Щедрівка Двадцятого Відділу
Сильветки СУА	„Чи дома, дома...“
Союзянська муза	Віншування
На пробах співу СУА	Вертеп Десятого Відділу
Вертеп Двадцятого Відділу	Десятому Відділові
Щедрівка	Ой, з-за гори кам'яної
„Наша пані цісарева...“	Союзянська коломийка

СТУДЕНТИ

Зібралися всі студенти	„Чума“
У Нью Йорку по тім боці	„І світас...“
„Ой, нема, нема...“	„Думи мої...“
Крутіж духів	Сам про себе
„Село“	Ревелерси
„І день іде...“	„ТУСМ-ові“ на св. Миколая
„Було колись...“	Я є вищих шкіл студент
„Ой, одна я, одна...“	Пісня ірадуантів
„Мені однаково...“	

КЛАПТИКИ УКРАЇНИ

„Надійшов час довгожданний...“	
Пісня про Союзівку	Ой, іхала колійочка
У нас, на еміграції	Як я їхав коло млина
Чи десь так, як тут?...	Суніці

ЦЕ НЕ РІДНИЙ КРАЙ

не Рідний Край	Про Львів
Згадуючи наш Великдень...	В Україну...
Ті в'їзди всі сьогодні...	„Свій до свого“
Пісня про щастя	Мой Мамі — на „день Матері“

НА РІЗНІ ОКАЗІЇ

Graduation	Листопад
Моєму Синові в весільний альбом	Театрові про театр
Ікерові	Горе театрові
Миколі	Йди до театру
Хорові „Кобзар“	Лемківська пісня
Лічу на пробі	Інженерам
Авторі „Смішних сльозин“	Три рочки
О пів до другої години	У „Тризубі“ на Новий Рік
Дивісійні коломийки	„Було колись...“
Дивісійникам	На змаганнях „Тризуба“

Монотипну стрічку виконала Сестра Модеста, Василянка. Склад, оформлення і друк — Василь Дорошенко. Друковано 1000 примірників на добірному папері Natural Georgia Pacific Bulkorque. Переплет — Novelty Bookbinding Co., під наглядом Ярослава Пінота-Рудакевича. Кліші виконала фірма Atlas Photo-Engraving Co.

